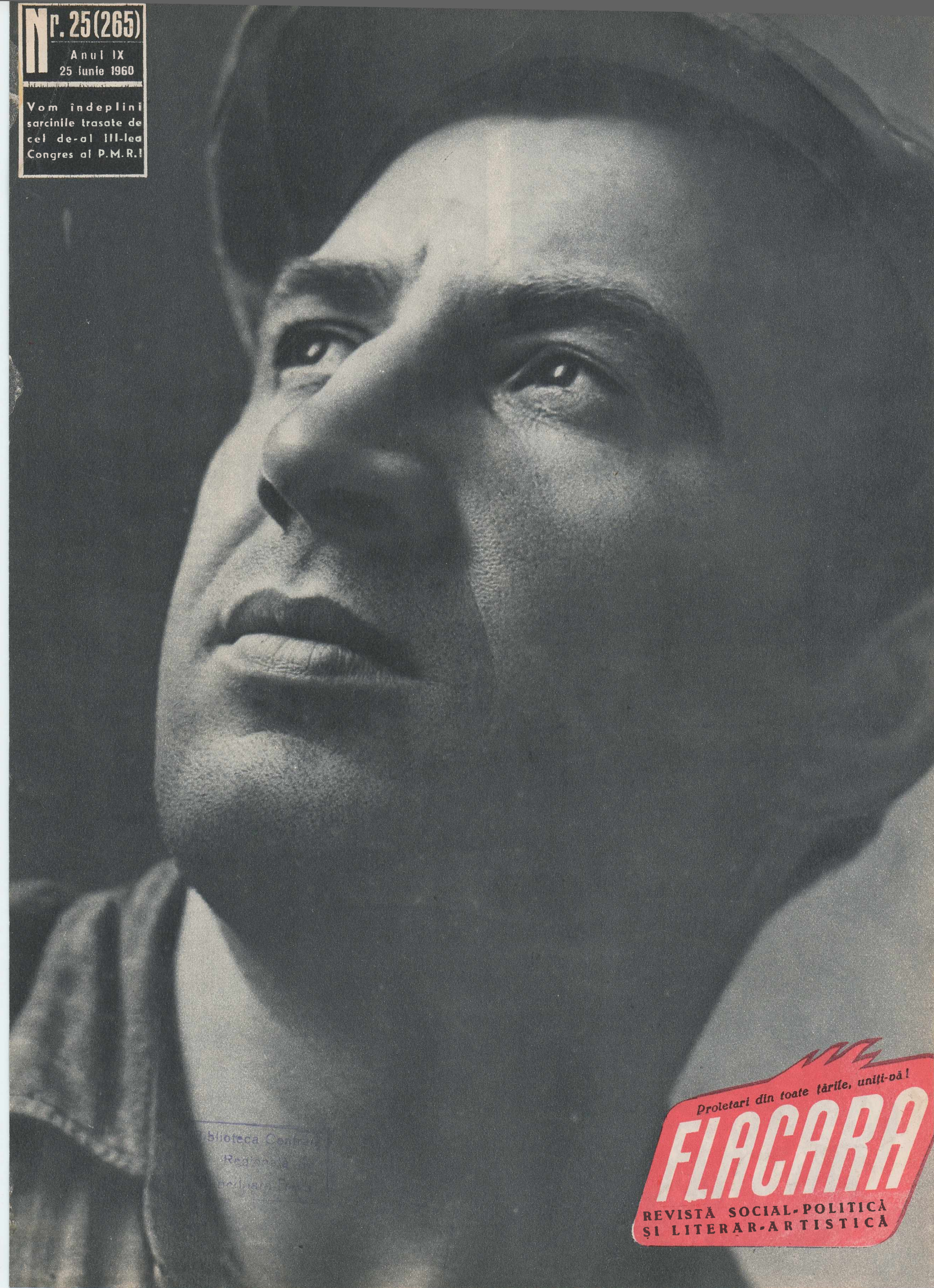

Nr. 25(265)

Anul IX
25 iunie 1960

Vom îndeplini
sarcinile trasate de
cel de-al III-lea
Congres al P.M.R.!

Proletari din toate țările, uniți-vă!

FLACARA

REVISTĂ SOCIAL-POLITICĂ
ȘI LITERAR-ARTISTICĂ

CONGRESUL AL

Victoriile obținute de oamenii muncii în opera de construire a socialismului se datoresc faptului că avem o călăuză sigură — Partidul Muncitoresc Român. Credincios atotbiruitoarelor învățături marxist-leniniste, urmat cu hotărâre de masele largi ale poporului datorită liniei politice juste, principiilor și combativității sale, partidul nostru se prezintă la cel de-al III-lea Congres mai unit și mai puternic ca oricând.

(Din Raportul C. C. al P. M. R. prezentat de tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej la Congresul al III-lea al P. M. R.)

① Tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej la tribuna Congresului al III-lea al P. M. R.

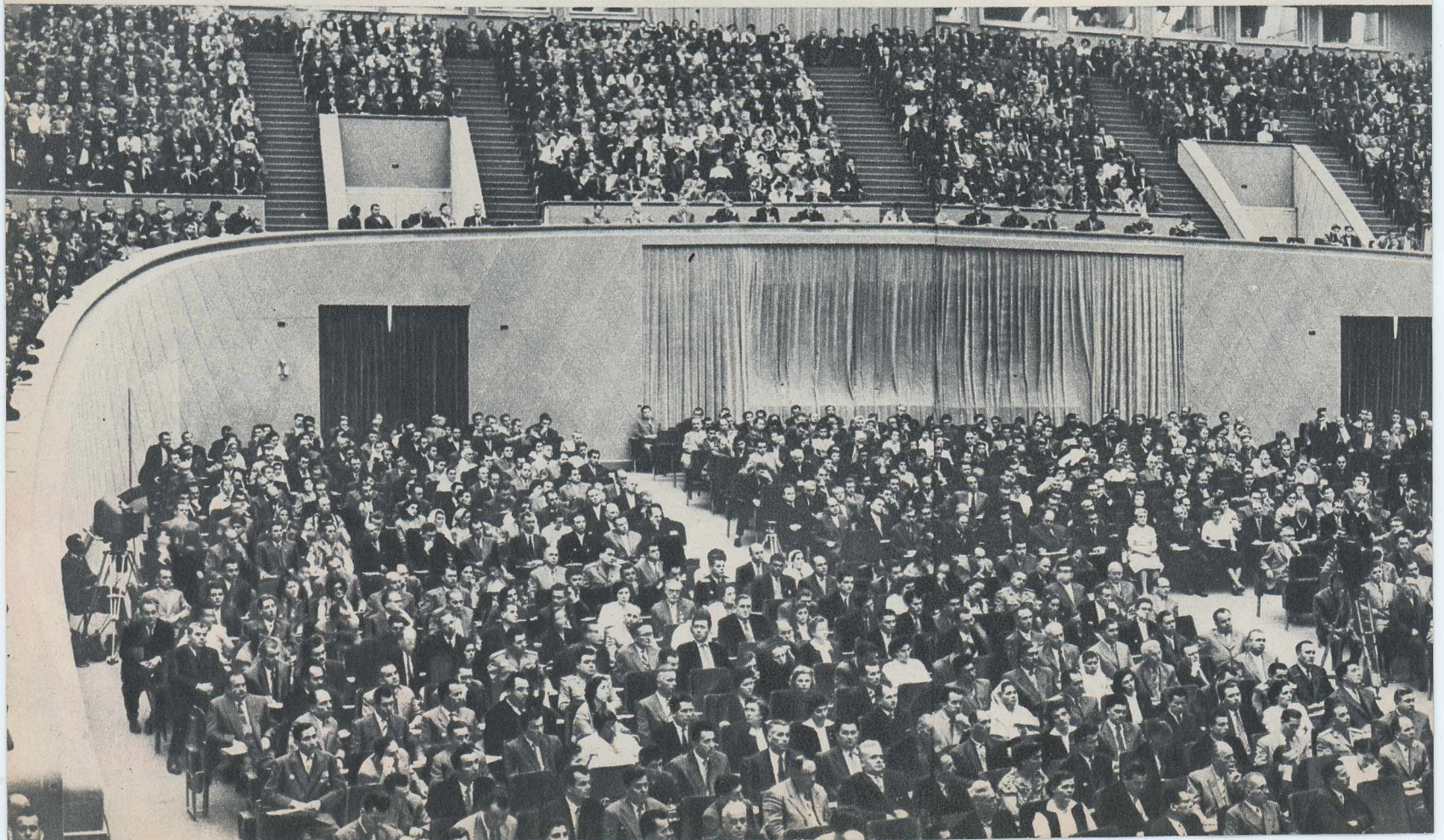
② În timpul lucrărilor Congresului al III-lea al Partidului Muncitoresc Român. În fotografie (de la stînga la dreapta) tovarășii: Ion Gheorghe Maurer, Nikita Sergheevici Hrușciov, Gheorghe Gheorghiu-Dej și Chivu Stoica.

③ Discuțind cu muncitoarea textilă Ana Boghină, Erou al Muncii Socialiste, delegată la Congres, în una din pauzele lucrărilor.

④ Tovarășul Nikita Sergheevici Hrușciov la tribuna Congresului al III-lea al P. M. R.

⑤-⑥ Grupuri de delegați într-una din pauzele Congresului.

⑦ Aspect din sala Congresului.

III-LEA AL P.M.R.

Sub conducerea Partidului lor Muncitoresc, oamenii muncii din România au demonstrat într-o perioadă istorică scurtă posibilitatea dezvoltării rapide și multilaterale a economiei naționale și a culturii. Alina a devenit România, alina a devenit viața oamenilor muncii, idealuri înalte și luminoase înaripează oamenii ce construiesc socialismul!

(Din cuvântarea de salut a tovarășului N.S. Hrușciiov la Congresul al III-lea al P.M.R.)

Proiectul de Directive prevede creșterea producției Industriale în 1965 de aproximativ 2,1 ori față de 1959.

★

Nivelul de dezvoltare la care va ajunge Industria noastră poate fi ilustrat prin faptul că producția ei din anul 1965 va reprezenta trei pătrimi din producția totală obținută în cursul primului cincinal. Un spor de 1 la sută al producției Industriale socialiste în 1965 va reprezenta 1 miliard 450 milioane lei față de 595 milioane lei în 1959 și 220 milioane lei în 1950.

(Din Raportul C. C. al P. M. R. prezentat de tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej la Congresul al III-lea al P. M. R.)

Într-o pauză a lucrărilor Congresului.

Coperta noastră

Comunistul Nicolae Onuțiu, forjar la „Grivița Roșie”. Inovațiile pe care le-a realizat în cinstea celui de-al III-lea Congres al P. M. R. aduc economii de zeci de mii de lei anual. Tovarășul Onuțiu este unul din sutele de mii de muncitori care, cu elan patriotic și cu puteri înzecite, vor porni la îndeplinirea mărețelor obiective stabilite de Congres.

Fotografie de E. IAROVICI

Proiectul de Directive prevede creșterea venitului național de 1,7-1,8 ori; la crearea lui, industria și construcțiile contribuie din ce în ce mai mult, ajungând în 1965 la o pondere de peste 60 la sută; fondul de consum va spori de 1,6-1,7 ori față de anul 1959, reprezentând peste trei pătrimi din întregul venit național.

Pe această bază trainică, salariul real va crește pînă în 1965 cu 40-45 la sută față de nivelul din a doua jumătate a anului 1959, prin sporirea salariilor nominale și reducerea treptată a prețurilor de desfacere la mărfurile de consum, iar veniturile reale ale țărănimii vor spori cu circa 40 la sută.

(Din Raportul C. C. al P. M. R. prezentat de tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej la Congresul al III-lea al P. M. R.)

Grupuri de delegați la Congres, în pauzele lucrărilor (fotografiile de sus și mijloc) și la intrarea în sala congreselor din Palatul Republicii (fotografia de jos).

Profunde schimbări social-economice au avut loc în ultimii ani în viața satelor. Sectorul socialist din agricultură cuprinde peste 81 la sută din numărul gospodăriilor țărănești și din suprafața arabilă a țării.

★

După cum se arată în proiectul de Directive pentru planul de dezvoltare economică pe anii 1960-1965, ne propunem ca producția globală agricolă să crească până la sfârșitul acestor perioade cu 70-80 la sută față de 1959, asigurând un belșug de produse agroalimentare pentru ridicarea continuă a nivelului de trai al populației.

★

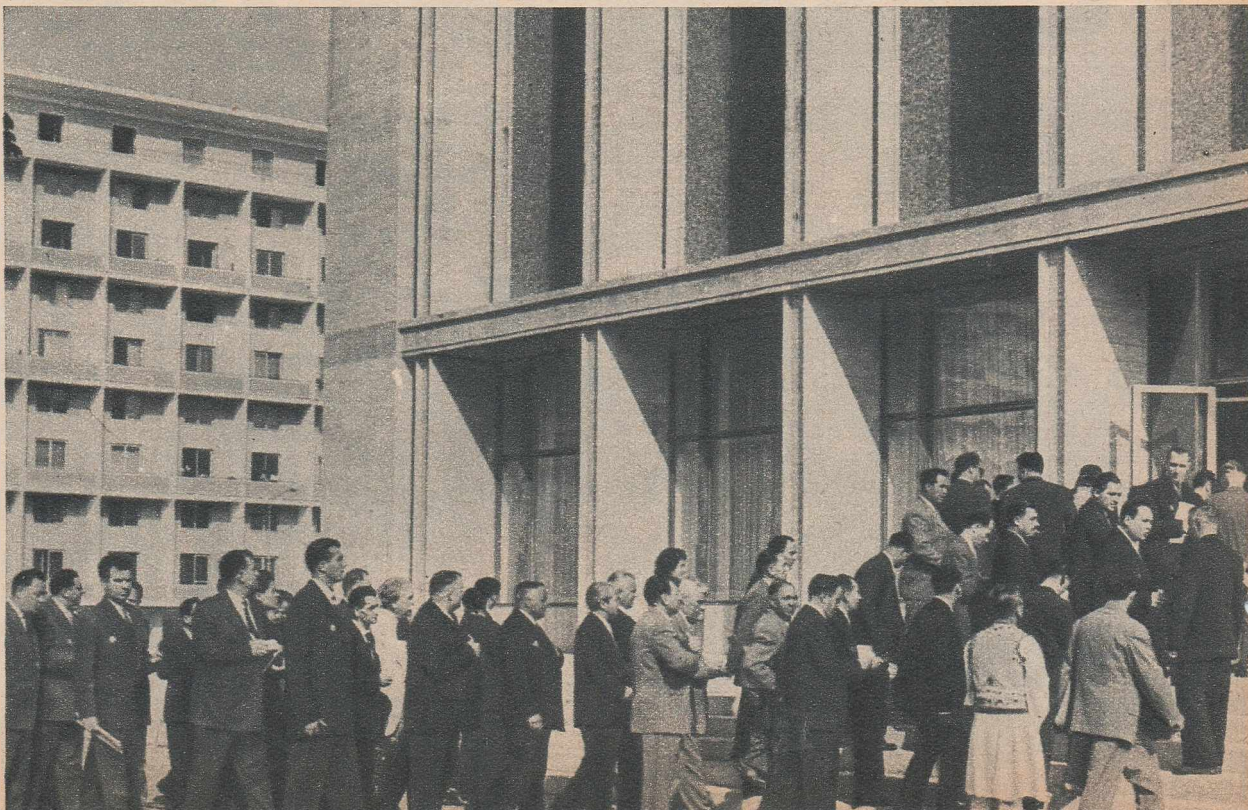
Până în anul 1965 trebuie să ajungem ca, în condiții climatice normale, să producem anual 14-16 milioane de tone de cereale, din care grâu 5-5,4 milioane tone, iar porumb-boabe 8-9 milioane tone.

(Din Raportul C.C. al P.M.R. prezentat de tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej la Congresul al III-lea al P.M.R.)

Asigurarea oamenilor muncii cu locuințe corespunzătoare va constitui și pe viitor o preocupare permanentă de cea mai mare importanță a partidului și guvernului nostru.

Proiectul de Directive prevede pentru 1960-1965 construirea de locuințe noi din fondurile statului, cu o suprafață totală de peste 9 milioane metri pătrați — echivalent cu circa 300 mii apartamente, de peste 3 ori mai mult decât s-a realizat în cei 6 ani precedenți — de o calitate mai bună și cu un grad mai înalt de confort.

(Din Raportul C.C. al P.M.R. prezentat de tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej la Congresul al III-lea al P.M.R.)

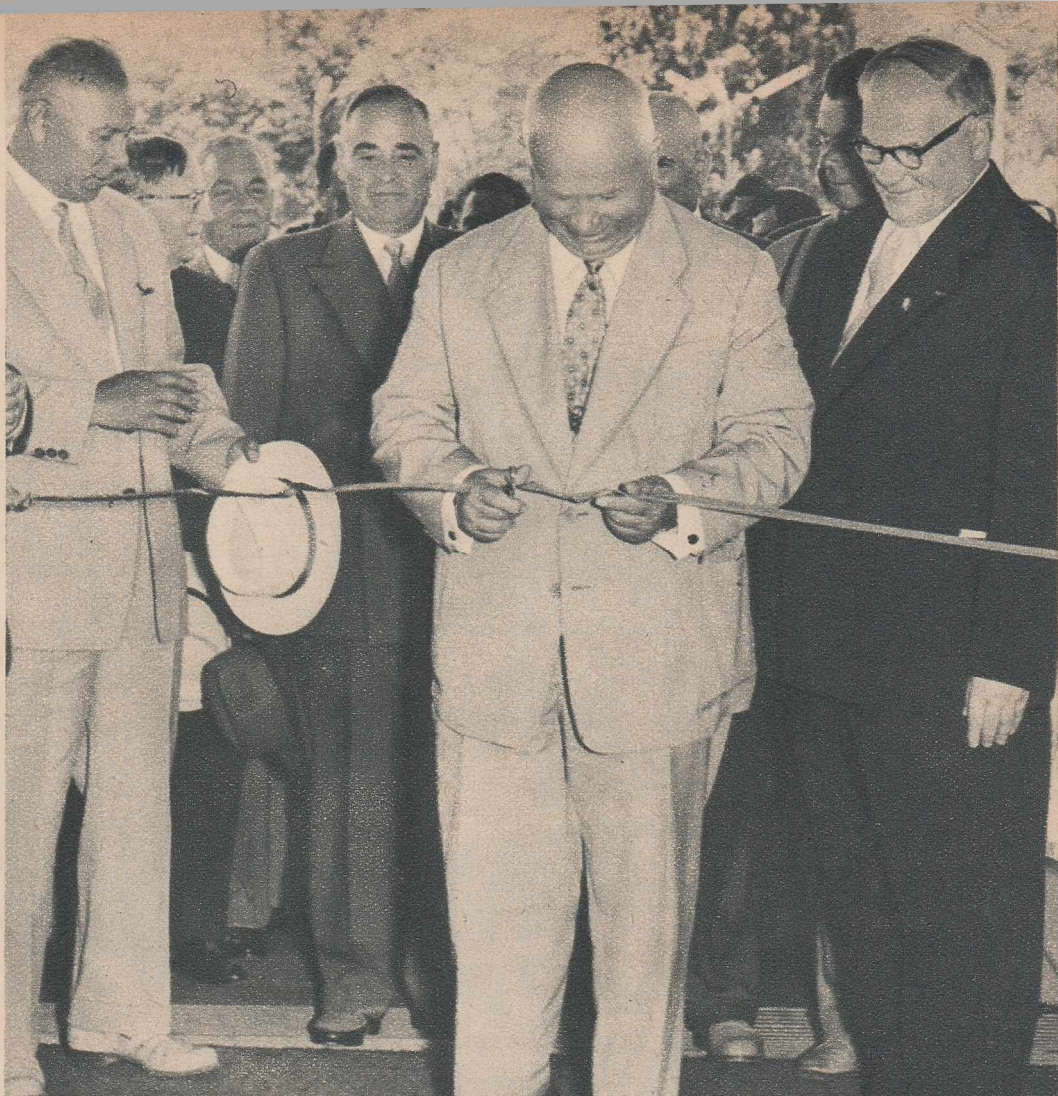

Gheorghe Gheorghiu-Dej prezentind Raportul
Comitetului Central al Partidului Muncitoresc
Român cu privire la activitatea partidului în
perioada dintre Congresul al II-lea și Con-
gresul al III-lea al partidului, cu privire la
planul de dezvoltare a economiei naționale
pe anii 1960-1965 și la schița planului eco-
nomic de perspectivă pe 15 ani.

DESCHIREREA EXPOZIȚIEI SOVIETICE

Duminică 19 iunie, în pavilionul din Parcul de cultură și odihnă „I. V. Stalin” din București a avut loc festivitatea de deschidere a Expoziției sovietice. În pagina de față prezentăm câteva imagini de la această festivitate.

În fotografia de sus, dreapta: tovarășul N. S. Hrușciov tăind panglica inaugurală a expoziției; în celelalte fotografii — aspecte de la inaugurarea expoziției.

Cîteva mici uzine — aproape toate mai mari — măcinau apa spre a da curent. Mici uzine hidroelectrice avînd toate la un loc o putere de 60.000 kW — cam unu la sută din potențialul hidroenergetic al țării. Și Bistrița spumega la Toance galopînd cu sutele ei de mii de cai-putere, și sălbaticul Sadu se prăbușea în nenumărate cascade pe sub brusturii verzi, și Ialomița își sfărîma stîncile de calcar. Uzine de un megawatt — și apele la viituri cărau arbori, case, poduri. Apele, la viituri, se fărîmău, sălbatic, de stînci — și numai 3,5% din toate satele țării aveau lumină electrică. Iar peisajul înscris, cu pană subțire, doar cîteva sute de kilometri de linii de înaltă tensiune în regiunile petrolifere ale Munteniei, în centrul Ardealului, în jurul Bucureștiului, Aradului, Timișoarei.

Cîteva mici uzine hidroenergetice și cîteva mai mari, termoenergetice, consumatoare de combustibili de mare putere calorică: gaze naturale, păcură, motorină, cărbuni superiori — combustibili care, trecuți prin retortele chimistilor, ar fi putut deveni țesături și mobilă, aparataje și obiecte de uz casnic. Și cu toată această jertfă, consumul de energie electrică abia ajungea la 80 kWh pe cap de locuitor și pe an, situînd România undeva, pe la coada statisticii internaționale.

Aurul negru se deprecia în monedă mărunță, aurul alb se risipea pe coastele munților.

Astfel arăta economia energetică a țării în anul 1945.

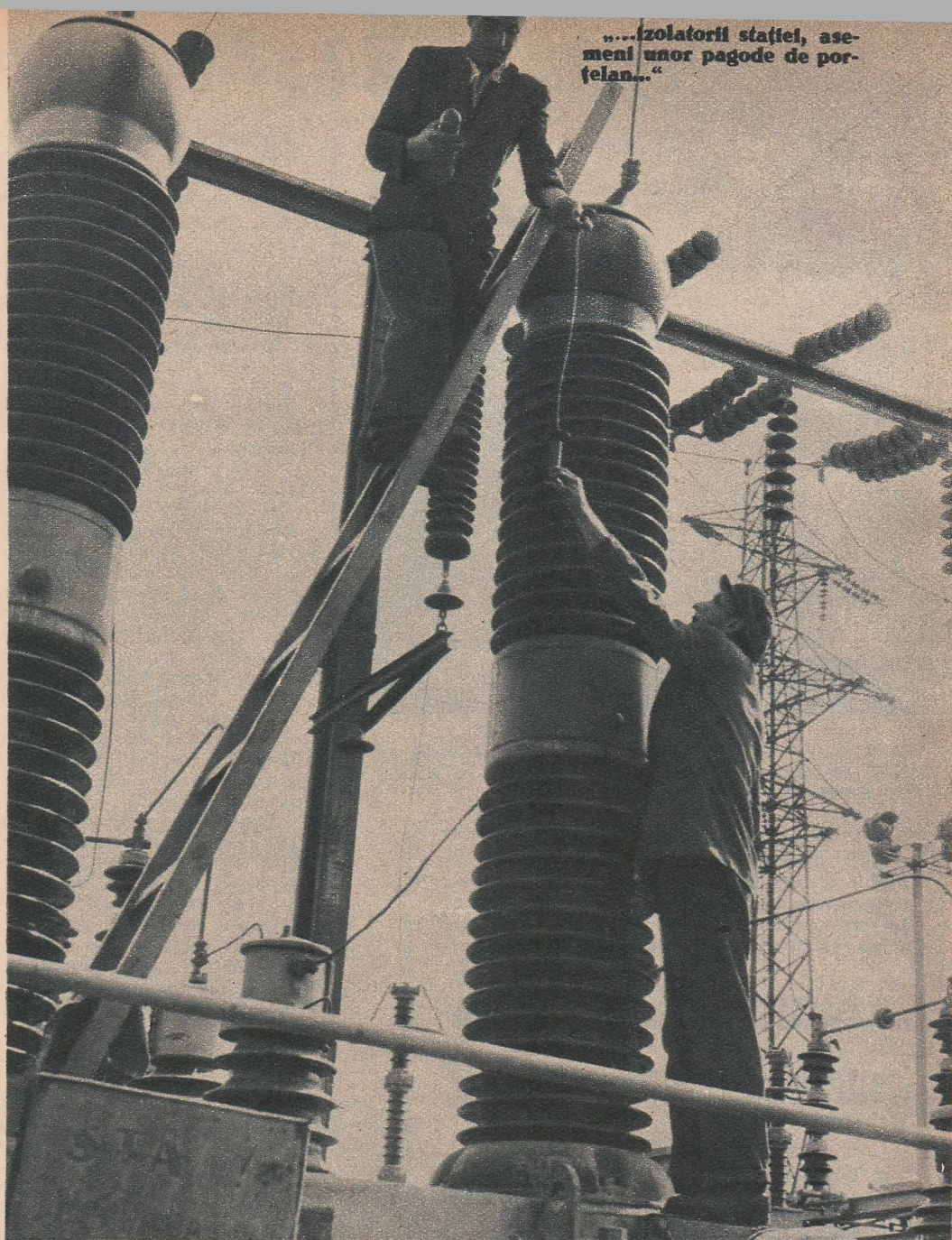
Încă la Conferința națională a Partidului Comunist Român din octombrie 1945 electrificarea constituise una din principalele directive; iar plenara C.C. al Partidului Muncitoresc Român din 26 octombrie 1950 hotărî că față de cei 2.113 miliarde kWh fixați ca obiectiv pentru 1950, anul 1960 trebuia să consume cu fabricile și uzinele sale șapte miliarde de kWh! Planul a fost îndeplinit și depășit. După cum a arătat tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej în Raportul C.C. al P.M.R. la Congresul al III-lea al partidului, în 1960 producția de energie electrică va fi de 7,7 miliarde kWh, adică de șapte ori mai mare decît în 1938, cînd s-au produs doar 1,1 miliarde kWh, iar în 1965 va fi de 18,5 miliarde kWh, adică de aproape optsprezece ori mai mare decît în 1938!

★

Indicațiile date de partid au început printr-o muncă amplă și sistematică de cercetare a stîncilor și apelor, a curenților atmosferici și a mineurilor și au continuat prin construcții uriașe.

Electrificarea schimbă nu numai indicii de consum de energie, dar și peisajul.

Călătorul care ar dori să sesizeze chintesența acestui peisaj energetic va trebui să-și aleagă

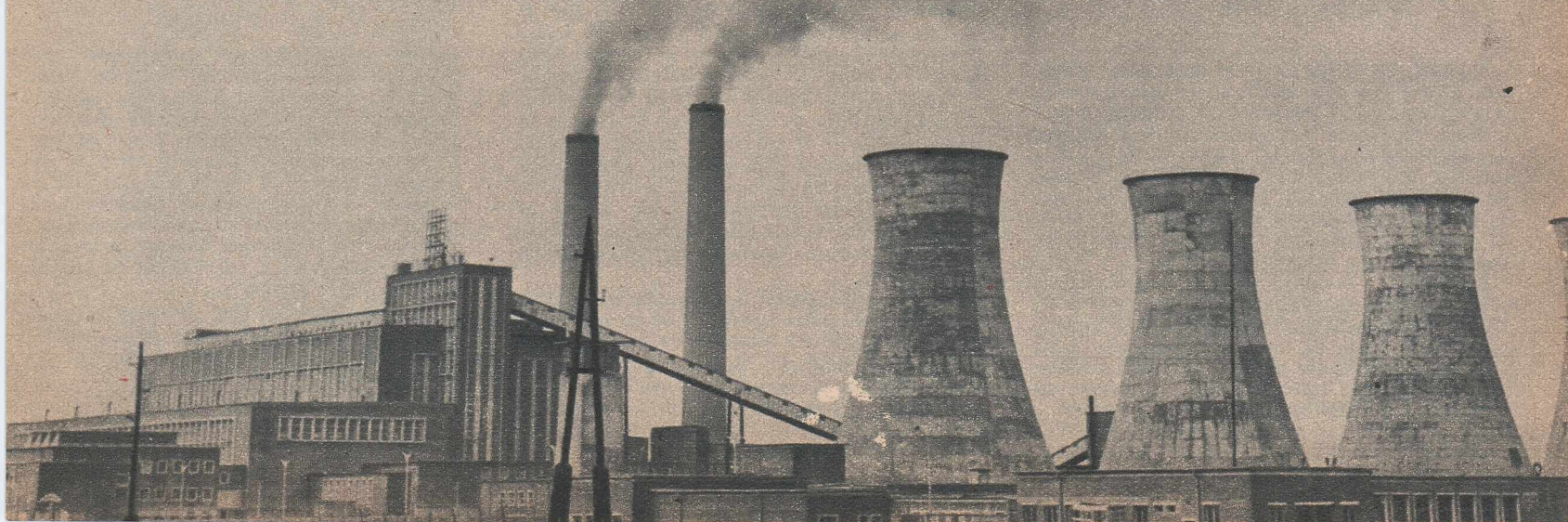
„...izolatorii stației, asemeni unor pagode de porțelan...”

ELECTRIFICARE

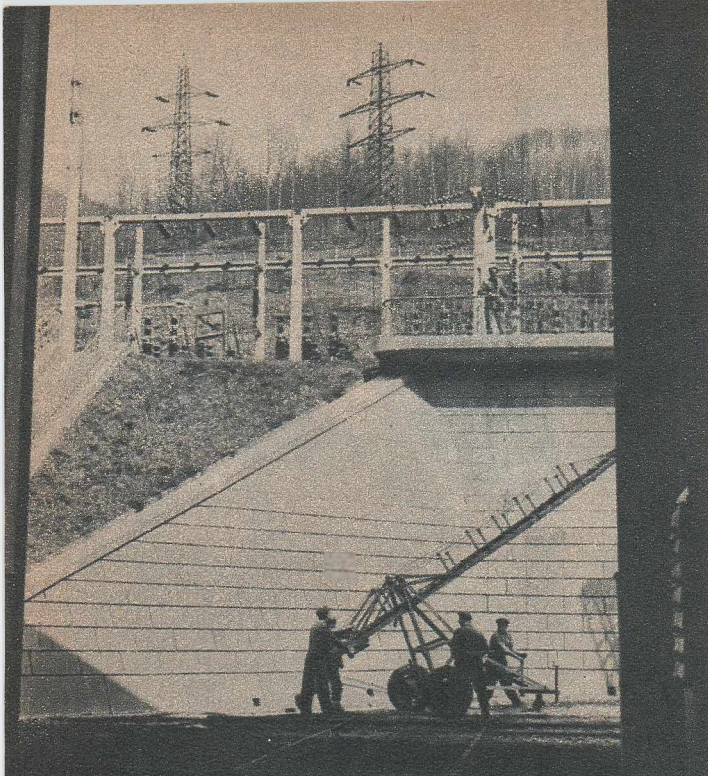
Termocentrala Doicești.

Reportaj de C. BĂNCIULESCU

Fotografii de E. IAROVICI

PEISAJ NOU ÎN VECHIUL CALLATIS

„...o putere de cincisprezece mii de kilowați, ce pleacă să se verse, secundă de secundă, în marea rețea republicană...”

● În cinstea celui de-al III-lea Congres al P.M.R. termocentrala Paroșeni a chemat la întrecere întreprinderile de resort, angajându-se să facă economii în valoare de 1.700.000 lei și să realizeze beneficii de 1.700.000 lei.

● În numai 60 de zile, s-a realizat întreaga producție de energie electrică a anului 1938.

● 535 de sate electrificate în 1945, 2.629 în 1958—adică de cinci ori mai mult! Cifrele vorbesc de la sine.

● Dezvoltarea în ritm susținut a economiei naționale cere o creștere însemnată a producției de energie electrică, care va ajunge în anul 1965 la 18,5 miliarde kWh, adică de 2,7 ori mai mult decât în anul 1959.

valea unui râu. Bistrița îi va oferi barajul ce va atinge curînd nouăzeci de metri înălțime, Sadul — uzina Sadu V, crescută într-o căldare de munți, Tîrnava Mare îl va îndrepta spre Paroșeni, iar Trotușul spre Comănești și Borzești.

Dar poate că nicăieri ca pe Ialomița el nu va simți mai mult electrificarea, așa cum un poet-inginer scria în urmă cu 13 ani în „Contemporanul”:

*În amonte, în aval
Trec prințese de cristal,
Trec și pești de-nalt voltaj
În viltoare sub baraj.*

★

Ialomița se adună în lacul Scropoasa, stăvilită de un baraj ce unește două stînci înalte, posomorite, reci. Deasupra se leagă brazii ancorati în piatră, iar ea își urmează drumul întunecat prin conducte, pentru a face să se rotească turbinele Dobreștiului. Apoi, înainte de a ajunge la lumină, o enormă gură se cascadează în fața ei și riul ostenit se lasă sorbit cu totul, în afara unui firicel de apă ce continuă să se strecoare pe sub uriașii bolovani.

Și sînt două Ialomițe — una, curgînd prin conductă, alta zbenguindu-se la soare, șipotînd, făcînd meandre. Și doar cînd zăpezile se topesc, primăvara, albia se umflă și spumegă ca în urmă cu ani. Stîncile șlefuite, cu găuri rotunde și prelungi de orgă, vibrează, malurile se zguduie și se prăbușesc. Dar Ialomița aceasta, de deasupra, se fărîmă repede în mici cascade, generoasă și gratuită, pe cînd cea subpămînteană,

Peste străvechiul Callatis a răsărit, ca dintr-o dată, un oraș nou: Mangalia modernă, care-și înalță vilele și blocurile din beton și sticlă de-a lungul unui fermecător colț al litoralului.

Așadar, după Eforie, care se întrece azi cu stațiuni maritime de renume mondială, după Mamaia, a venit rîndul Mangaliei. Și orașul acesta — egal în vîrstă cu bătrîna cetate a Romei — și-a schimbat înfățișarea. Tîrgul medieval, răsărit peste vechile urme ale grecilor doriani, se transformă acum, în cel de-al doilea deceniu al puterii populare, într-o elegantă stațiune maritimă.

...În primăvara asta capricioasă, smochinii din grădinile Mangaliei au întîrziat să înflorească. În schimb, de-a lungul țărîmului și în inima vechiului oraș au răsărit clădiri noi și moderne, care acum, în vară, vor găzdui oameni ai muncii veniți să-și petreacă aici concediile de odihnă. În întîmpinarea lor, la sfîrșitul lunii mai Mangalia s-a împodobit cu mii de petunii, cu trandafiri și garoafe, cu hectare întregi de gazon și cu pinii țepoși care au coborît din vîrfurile muntelui pînă la nisipurile mării.

Oaspeții vor mai găsi aici: o splendidă plajă, un modern stadion, un mare cinematograful în aer liber, scuaruri amenajate pe țărmul mării.

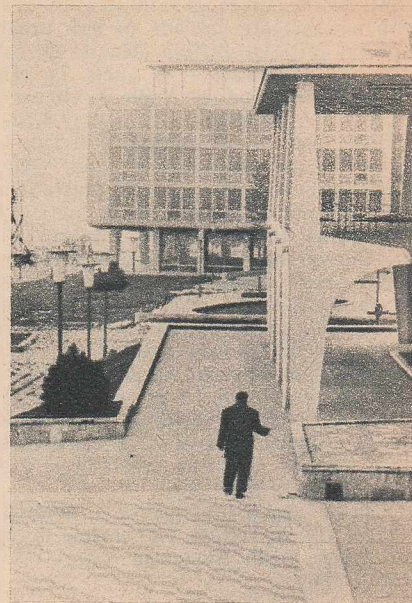
Din acest an, Mangalia capătă și un alt caracter: devine o stațiune balneo-climaterică și de vară, și de iarnă. Cîteva sanatorii noi și de proporție, unele de pe acum în funcțiune, altele în curs de finisare, vor găzdui suferinzi de T.B.C. și reumatism. Astfel, în afară de aerul maritim și de ultraviolete, oaspeții Mangaliei vor putea beneficia și iarna de unul din prețioasele izvoare de sănă-

urmînd creasta muntelui, se prăbușește deodată, printr-o conductă de cinci sute cincizeci de metri, în turbinele Moroienilor. Forța acesteia lovituri continue se traduce într-o putere de cincisprezece mii de kilowați, ce pleacă să se verse, secundă de secundă, în marea rețea republicană.

Iar sus, pe malul celeilalte Ialomițe, se înalță vilele hidrocentralei — ale acestei mici așezări pașnice unde, ca și la Dobrești, oamenii se adună seara pentru a urmări programele televiziunii, unde există o învățătoare pentru șapte copii împărțiți în cîteva clase, unde căprioarele se apropie adesea adîncînd cu botul lor de catifea pereții hidrocentralei, în vreme ce în ochii lor cafenii se oglindesc izlătorii stației, asemeni unor pagode de porțelan.

Apoi, după ce scapă pentru a doua oară din strîmtoarea conductelor, Ialomița pornește mai departe. Și pentru a treia oară dispăre sub pămînt, de astă dată pentru a răci instalațiile marii termocentrale a Doiceștiului în care acționează aburul provenit din propriile ei ape. Ea urcă în niște turnuri pîntecoase, înalte de cincizeci de metri, aproape cu același debit pe care l-a folosit la hidrocentralele din amonte — și asta numai pentru a face să se piardă o enormă cantitate de căldură. Și se rotește în circuit închis — ca un cal la maneaj — numai și numai pentru a face să scadă fierbințeala colosului care arde cărbunele de la Filipeștii de Pădure și de la Rovinari, de la Anina și Caransebeș, de la Voevozi și Ip, spre a produce anual șapte sute cincizeci de milioane de kilowați-ore.

De astă dată, ieșind la soare, ea scapă definitiv din strîmtoarea mașinilor și se îndreaptă spre Dunăre printr-o albă reslirată și presărată cu bolovani mărunți. Și în urma ei rămîn hidrocentralele și marea termocentrală, bazele „stațiilor” cu pagode de porțelan, liniile de beton zvelte de 110 kV, rămîn fabricile care au căpătat energie pentru motoarele lor și satele

Noile construcții ridicate în anul nostru adevărate podoabe ale litoralului — au transformat vechiul oraș într-o stațiune balneo-materică modernă, destinată concediilor odihnă ale oamenilor muncii.

tate pe care le posedă localitatea: apă sulfuroasă.

În aceste zile, primii oaspeți ai Mangaliei și ai celor doi „sateliți” ai săi plajele de la Neptun și Costinești — încep să se bucure de farmecul estival al acestui colț al litoralului...

Fr.

ce și-au ridicat nu numai antene de radio, dar și de televizor.

Călătoria pe Ialomița electrificată s-a terminat. Dar călătoria de-abia începe. Și ea poate continua fără răgaz, clipă de clipă, în cele mai variate peisaje, pretutindeni unde ajunge aerul al Bușușilor transformat în curent electric și care curge neîncetat prin marea rețea republicană. Călătoria va continua în preajma centralelor termoelectrice ce se vor ridica robuste, foarte moderne, cu grupuri de o sută și o sută cincizeci de mii de wați, în preajma sutelor de sate ce vor căpăta lumină, a industriilor ce vor topi fierul și vor chimiza gazele. Va continua în preajma coloșilor industriali ce se vor înalța, pe baza Directivelor celui de-al III-lea Congres al P.M.R., la numai cincisprezece ani după ce Conferința națională a partidului a ieșit din ilegalitate preconizase electrificarea. Va fi o călătorie într-adevăr și în mod simbolic la cea mai înaltă tensiune.

● În viitorii 6 ani electrificarea țării va cunoaște un nou și puternic avînt, creșterea producției de energie electrică precedînd mereu pe a celorlalte ramuri ale industriei. Sporul mediu anual al producției de energie electrică va fi în perioada 1960-1965 de 18 la sută, față de sporul de 13 la sută al producției industriale; aceasta asigură creșterea continuă a electrificării tuturor proceselor din economie și a consumului de energie de la orașe și sate.

(Din Raportul C.C. al P.M.R. prezentat de tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej la Congresul al III-lea al P.M.R.)

FAȚĂ DE MASĂ CU BRODERII

— schiță —
de
George OLTEANU

— A-i dai... caramela cu chip, tren cu cheie, ca ala de la „Ferometal”, dopuri de pocnit... da' ce zic eu? Lumea asta toată, pe tavă de i-ai pune-o, și tot nu-l prinde omul. Da' cum?! Judecă și lumueata în locul lui! Și fii drept! Da' drept să fii! Cum i-ar veni bunăoară să-ți strige neica-mare și neica Stănică, le față fiind și tovarășu' învățător Petrescu, să strige după 'mnea-ale așa: „Fugi, mă, acas", mă nuce, și nu te mai ține după toi p-ormă...!” Sau cum i-a frigat nen-su Stănică (deșteptu' asta, fiii! Ca din 5 și din 6 nu-l coți la „desemu”): „La ale giște, nă, nu la teatru! Și mai bine i-ai lega șiretele de la ghețe să nu le pierzi...”

— El, uite că nu-și leagă șiretele. Și ce? Da' ce? „Căminul” numai al lor? Teatru' lor, mă? Și închinatu' ăla de ginsac de îngă uluca Tirțopaniilor, că aman atunci își găsisse să-i iugulească șiretele!...

— Tirziu de tot, cind a adormit, Doruleț se visă pe o scenă maaare, șap, mai mare ca aia de la cămin, apădită din toate părțile de zeci, e sute de cortine roșii, sinilii, lbe, violete... toate culorile, și pe toate le lăsa și le ridică el, Doruleț, mînuind cu dibăcie iste stori care grozav mai duceau cu șireturile lui de la ocanci. Pe urmă, ca din pămînt, n tălălu de ginsac, semăind eit cu nen-su Stănică, începu să ragă de ele, sîsiindu-l amenințător. Infuriat, Doruleț îi repezi n călcii, aruncîndu-l cît colo. I o dată se făcu întuneric de nu e mai văzu nici urmă de ginsac. Doar sîsiitul neintrerupt îl dăea de gol pe undeva pe aproape. Iedumerit, se frecă la ochi și în lipa următoare îi apără din nou, e data asta în cămeșoi lung e noapte, dibuind pe-ntuneric upă el.

— Psst, psst! Mă, ăsta micu', nă! — îl pîsîia încetîșor gîna-aul, cu glasul lui nen-su tănica.

— Speriat, Doruleț se lipi de crețe gata s-o strige pe măică-a de dîncolo.

— Mă, tu nu știi unde ține măica cheile, a? Psst!...

— Aha, cheile! — se veselî în înca sa Doruleț. Cheile de la ămară. Li s-a făcut de șorici ăpăcailor.

— Voi să spună ceva, dar între mp ginsacul, tot orbecăind rîntre paturi, izbutise să ajungă tît de aproape de el, încît, de

teamă, îi mai trase una cu pictorul — de data asta de adevărat chiar — făcîndu-i să vină peste scaunelul cu haina așezat între cele două paturi.

— Ia lasă, bă, prostiile, c-acuși mă dau jos la tine! — îl trezi de-a binelea, tot pe șoptite, glasul celui altă frățior, al lui neica-mare. Știi ori nu știi unde sînt ale chei?

— Știu, da' nu v-a spun, sic!

— se grozăvi el.

— Și se întoarse pe partea cealaltă, prefăcîndu-se c-a adormit din nou.

— Văzînd însă de la o vreme că ălorlaltî doi nici că le mai păsă de el și murînd de curiozitate să afle ce s-or fi susotînd ei acolo pe-ntuneric, se dădu binîșor jos din pat și, umblînd de-a bușilea ca să nu fie băgat de seamă, ocoti paturile și incremenî după rezemătoarea înaltă a unui scaun.

★

De obicei, Doruleț se trezește ultimul. Ceilalți doi sînt de mult plecați la școală cînd du mnealul, încă somnoros, trece dîncolo în bucătărie să-și soarbă pe îndelele ceașca de lapte și să arunce bucăți mari de piine lui Duțu-lache, care-l urmărește privîndu-l pieziș printră picioarele date cu bronz ale plitei.

— Ca niciodată însă, în dimineața aceea n-apucaseră bine să iasă pe ușă nen-su mare cu Stănică, și Doruleț se și înființă în bucătărie.

— Măică! Auzi bre?... Să-ți spun ceva — începu el tainic. Da-i secret, auzi?

— Femeia continuă să-și vadă de treabă vînturînd niște rufe pe care — uite! — acu' își găsisse să le-ntîndă deasupra plitei la uscat. Nu se auzeau decît bolboasele căldăroiului cu leșie în care femeia pescuia cu mestecăul, una cite una, rufe.

— N-auzi bre? — își mai făcu o dată vînt Doruleț.

— Aud, mă, aud, că doar nu-s surdă! Spune!

— Păi nu-ți spusei? Un secret de alde Stănică și cu neica-mare cu... — băfătu înghiți cu greutate un nod.

— Și cu ochii la mestecău:

— Da' mneatale mă spui! Zi zău că nu mă spui!

— Aia după cum o fi secretul — conveni măică-sa. Ce, acu' te tocmești cu mine?

— Că vor să-ți umble în cufăr, nă!

— În cufăr, mă? Mestecăul făcu un salt, zăn-

gînd scurt de marginea căzănelului.

— Neica-mare cu alde Stănică zicea, știi. Fața de masă, știi matale care, aia nouă... s-o ia și s-o ducă pe diseară în tovarăș' Petrescu, la „cămin”... că le trebuie acolo la teatru, zicea!...

— Se opri și-și trecu repede limba peste buzele uscate. Aștepta cu nerăbdare ce are să se întîmple...

— Nimic. Sau cel puțin așa i se păru lui, în Doruleț, văzînd-o pe măică-sa c-a rămas nemîșcată, pîrînd că ascultă cu un soi de nedumerire larma stăncuțelor de afară. Ar fi vrut s-o vadă, colo, mai altfel, dînd din colț în colț să afle amănunte, iscodîndu-l... (și el, el, Doruleț, făcînd mofuri, punîndu-i condiții: „Da', da' vorbești cu tovarăș' Petrescu să mă lase diseară la cortină? Vorbești? Da?"). Așa ar fi vrut s-o vadă. Și cînd colo...

— Peste drum, pe uluca înaltă a Tirțopaniilor, cineva fixa cu un pietrol programul din seara aceea de la „cămin”. Într-acole se uita acum măică-sa și de n-ar fi dat-o de gol nerăbdarea cu care-și frămînta patmele sub șorțul mototolit, ai fi zis că nimic din cite-i povestise pînă atunci copilul nu-i ajunsese la urechi.

— Văd eu că nu-i chip să trag nici astă-seară cortina! — zmlorcăi, fără voia lui, Doruleț.

— teamă, îi mai trase una cu pictorul — de data asta de adevărat chiar — făcîndu-i să vină peste scaunelul cu haina așezat între cele două paturi.

— Ia lasă, bă, prostiile, c-acuși mă dau jos la tine!

— îl trezi de-a binelea, tot pe șoptite, glasul celui altă frățior, al lui neica-mare. Știi ori nu știi unde sînt ale chei?

— Știu, da' nu v-a spun, sic!

— se grozăvi el.

— Și se întoarse pe partea cealaltă, prefăcîndu-se c-a adormit din nou.

— Văzînd însă de la o vreme că ălorlaltî doi nici că le mai păsă de el și murînd de curiozitate să afle ce s-or fi susotînd ei acolo pe-ntuneric, se dădu binîșor jos din pat și, umblînd de-a bușilea ca să nu fie băgat de seamă, ocoti paturile și incremenî după rezemătoarea înaltă a unui scaun.

★

De obicei, Doruleț se trezește ultimul. Ceilalți doi sînt de mult plecați la școală cînd du mnealul, încă somnoros, trece dîncolo în bucătărie să-și soarbă pe îndelele ceașca de lapte și să arunce bucăți mari de piine lui Duțu-lache, care-l urmărește privîndu-l pieziș printră picioarele date cu bronz ale plitei.

— Ca niciodată însă, în dimineața aceea n-apucaseră bine să iasă pe ușă nen-su mare cu Stănică, și Doruleț se și înființă în bucătărie.

— Măică! Auzi bre?... Să-ți spun ceva — începu el tainic. Da-i secret, auzi?

— Femeia continuă să-și vadă de treabă vînturînd niște rufe pe care — uite! — acu' își găsisse să le-ntîndă deasupra plitei la uscat. Nu se auzeau decît bolboasele căldăroiului cu leșie în care femeia pescuia cu mestecăul, una cite una, rufe.

— N-auzi bre? — își mai făcu o dată vînt Doruleț.

— Aud, mă, aud, că doar nu-s surdă! Spune!

— Păi nu-ți spusei? Un secret de alde Stănică și cu neica-mare cu... — băfătu înghiți cu greutate un nod.

— Și cu ochii la mestecău:

— Da' mneatale mă spui! Zi zău că nu mă spui!

— Aia după cum o fi secretul — conveni măică-sa. Ce, acu' te tocmești cu mine?

— Că vor să-ți umble în cufăr, nă!

— În cufăr, mă? Mestecăul făcu un salt, zăn-

De la Cocloc incoace, satul întreg parcă se revărsa pe ulița luminată ponciș de felinarele cu pâlărioare de omăt. Și toți, ca la o vorbă, spre „cămin”. Într-acole zoreau. Și cine ar fi privit mai cu atenție la bulucel de oameni n-ar fi scăpat în nici un caz căciulița figăie cu moț a lu' ăi mare, scăpărînd ici-colo ca un punctuleț ros și după ea. coadă, ălelalte două punctulețe: Stănică cu Doruleț.

— Intra se-ntorcea la ei ăi mare:

— Hai, mă, dați mai tare, că-ncepe fără noi!

— Sau, tot din fugă:

— Da-n bufet, la mijloc, ne-am uitat?

— Uitat! Nu e!

— Scotociseră peste tot. Și-n ladă, și sus în șifonier, și-n coșul cel mare de nuiele, și... neam. Nu e și nu e! Nici urmă de față de masă... Cheile — eh, cu cheile a mers cum a mers. Le știa Doruleț seama. Erau după oglindă. Cheile după oglindă, măica la lucru, de noapte, la crescătorie în locul lui nea Anghel, dus cu cele două clocoitoare la reparat... Treaba ar fi mers cum nu se poate mai bine! Că timp, slavă domnului! Munte făcuseră din scoarțe și pinzeturi în mijlocul camerei băieții. Il făcuseră, iar si dădu-sea jos, iar il făcuseră bucată cu bucată la loc... Degeaba! Fața de masă parcă intrase în pămînt.

— În fața „căminului” se opriră descumpanii. Dintr-o dată îl se păru că omenirea asta toată, numai riseteși voioșie, îndemnîndu-se și grăbind care mai de care să apuce locurile din față, venise aici — între altele — și pentru fața lor de masă...

— Că mai bine nu ziceam c-o aducem! — suspină Stănică, gata să ia drumul înapoi.

— Hei! Da' voi?... Voi ce-mi păziți aici? — se pomeni în clipa aceea, de sus, din capul scăriilor, vocea puternică de bas a tovarășului Petrescu.

— Să-ți spună ceva, dar între mp ginsacul, tot orbecăind rîntre paturi, izbutise să ajungă tît de aproape de el, încît, de

— teamă, îi mai trase una cu pictorul — de data asta de adevărat chiar — făcîndu-i să vină peste scaunelul cu haina așezat între cele două paturi.

— Ia lasă, bă, prostiile, c-acuși mă dau jos la tine!

— îl trezi de-a binelea, tot pe șoptite, glasul celui altă frățior, al lui neica-mare. Știi ori nu știi unde sînt ale chei?

— Știu, da' nu v-a spun, sic!

— se grozăvi el.

— Și se întoarse pe partea cealaltă, prefăcîndu-se c-a adormit din nou.

— Văzînd însă de la o vreme că ălorlaltî doi nici că le mai păsă de el și murînd de curiozitate să afle ce s-or fi susotînd ei acolo pe-ntuneric, se dădu binîșor jos din pat și, umblînd de-a bușilea ca să nu fie băgat de seamă, ocoti paturile și incremenî după rezemătoarea înaltă a unui scaun.

★

De obicei, Doruleț se trezește ultimul. Ceilalți doi sînt de mult plecați la școală cînd du mnealul, încă somnoros, trece dîncolo în bucătărie să-și soarbă pe îndelele ceașca de lapte și să arunce bucăți mari de piine lui Duțu-lache, care-l urmărește privîndu-l pieziș printră picioarele date cu bronz ale plitei.

— Ca niciodată însă, în dimineața aceea n-apucaseră bine să iasă pe ușă nen-su mare cu Stănică, și Doruleț se și înființă în bucătărie.

— Măică! Auzi bre?... Să-ți spun ceva — începu el tainic. Da-i secret, auzi?

— Femeia continuă să-și vadă de treabă vînturînd niște rufe pe care — uite! — acu' își găsisse să le-ntîndă deasupra plitei la uscat. Nu se auzeau decît bolboasele căldăroiului cu leșie în care femeia pescuia cu mestecăul, una cite una, rufe.

— N-auzi bre? — își mai făcu o dată vînt Doruleț.

— Aud, mă, aud, că doar nu-s surdă! Spune!

— Păi nu-ți spusei? Un secret de alde Stănică și cu neica-mare cu... — băfătu înghiți cu greutate un nod.

— Și cu ochii la mestecău:

— Da' mneatale mă spui! Zi zău că nu mă spui!

— Aia după cum o fi secretul — conveni măică-sa. Ce, acu' te tocmești cu mine?

— Că vor să-ți umble în cufăr, nă!

— În cufăr, mă? Mestecăul făcu un salt, zăn-

Dar grupurile de întîrziatî îi devălmășiră spre intrare.

—... pentru cor, s-aude? Acu' să vă vad îmbrăcați! — continuă să-i petreacă vocea învățătorului.

— Și să nu beți apă rece, mă!... Tu? — se-ntoarse spre Doruleț care, rămas de ceilalți doi în timp ce-și lega afurisitele de șireturi, doar că nu plîngea.

— Stai, că și cu tine am o treabă! — își aminti tovarășul Petrescu.

— Și-l trecu binîșor, făcîndu-l loc printre oameni, pînă la ușa cu draperii de plus de după care zvicneau cînd și cînd, scăpate de sub supraveghere, căpșoarele ciufulte ale „artiștilor”.

— Da' știi să tragi cortina? Te pricepi, da? — îl iscodi pe deasupra ochelariilor tovarășul învățător Petrescu. C-a fost măică-ta pe aici și!...

— Mai departe Doruleț nu mai auzi nimic. Parcă umbra pe tocure înalte... Parcă aici îl lua cu frig, aici cu cald... Intocmai ca-n visul din noaptea trecută... Se făcea că e sus pe scenă și... Ba nu se mai făcea de loc, că uite-! era!

— Te uii încoace, la mine, auzi?... Și tragi cînd îți fac semn. Numai cînd îți fac eu semn... S-aude?... S-aude?... S-aude?... S-aude?... S-aude?... S-aude!...

— Doruleț întinse gîtul. Se frecă la un ochi... Din nou i se păru că visează... În mijlocul scenei, o masă. Și pe masă... se făcea... Ba nu se mai făcea de loc, uite-o! Fața lor de masă...

— E undeva, pe aici, în spatele scenei, un loc mai ferit, plitit parcă pe după tăbăliile subțiri de placaj vopsit închipuind case și păduri. Aici obișnuiesc să se tragă după flecare program, încă pe jumătate costumati, artiștii, să asculte cu negrăită incintăre laudele celor ce dau buzna să-i felicite.

— Sst! Gălăgia! Tovarășul Petrescu s-a urecat pe un scaunel. Continuă:

—... Auziți voi?... Nu ca ai lui Stînghe, de mi s-a plins omul că i-au cotrobăit copiii pe furis, ca hoții, prin lăzi, ca s-aducă năstrape și ploscă pentru pețliori... Ei — și o dată întinde arătătorul în direcția celor trei prichindei — ce-au făcut ei?... Au stat toți trei frumuseți de vorbă cu mămica lor... i-au spus ce și cum, au rugat-o... Este, mă?

— Tăcere. Neica-mare și-a virit încurecat bărbia în umărul lui frate-su. Ca minții.

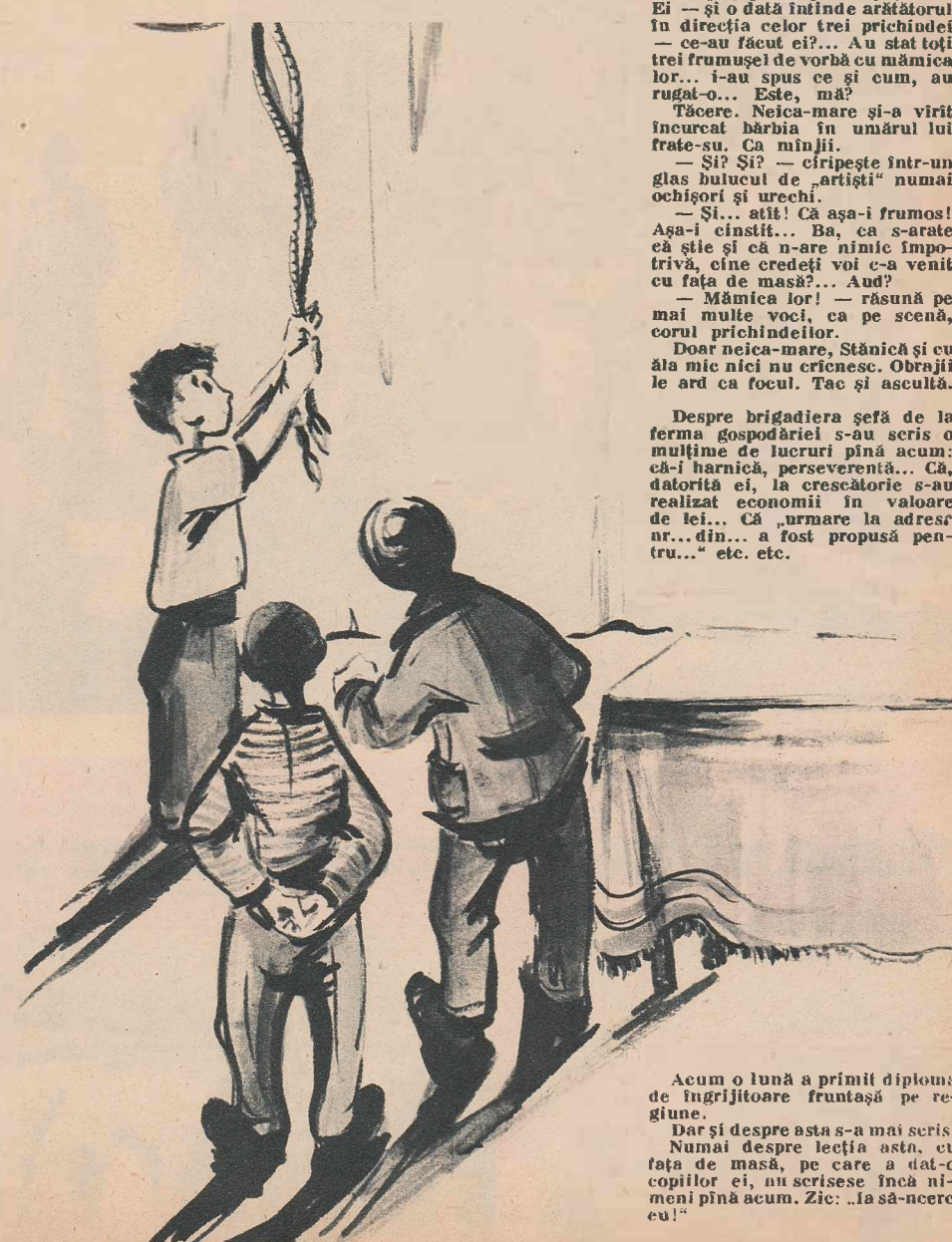
— Și? Și? — cîrpește într-un glas bulucel de „artiști” numai ochișori și urechi.

— Și... atît! Că așa-i frumos! Așa-i cîstii... Ba, ca s-arate că știe și că n-are nimic împotriva, cine credeți voi c-a venit cu fața de masă?... Aud?

— Mămica lor! — răsuna pe mai multe voci, ca pe scenă, corul prichindeilor.

— Doar neica-mare, Stănică și cu ăla mic nici nu crîncese. Obrăjii le ard ca focul. Tac și ascultă.

— Despre brigadiera șefă de la ferma gospodăriei s-au scris o multime de lucruri pînă acum: că-i harnică, perseverentă... Că, datorită ei, la crescătorie s-au realizat economii în valoare de lei... Că „urmăre la adresă nr...din... a fost propusă pentru...” etc. etc.

— Acum o lună a primit diploma de îngrijitoare frunțășă pe regiune.

— Dar și despre asta s-a mai scris. Numai despre lecția asta, cu fața de masă, pe care a dat-o copiilor ei, nu scrisese încă nimeni pînă acum. Zic: „Ia să-ncerc eu!”

LA DRUM

Turismul — spune cunoscutul turist sovietic N. Gubanov, tînăr în ciuda celor peste 80 de ani ai săi — ne ajută să cunoaștem frumusețile naturii, prospețimea poienelor verzi, depărtările de necuprins, codrii bătrîni, întinderea stepelor, crîngurile de pini, culmile muntoase ale Caucazului, Altaiul, clocotul șantierelor, freamătul orașelor... patria!

Nici o țară din lume nu cunoaște o mai mare diversitate de natură și climă ca Uniunea Sovietică, îmbrățișînd în imensitatea ei peisajele cele mai felurite, de la frumusețea sobră a peisajului nordic pînă la azurul mediteranean din sudul Crimeei sau la ținuturile însorite ale Turmeniei.

Numai în Crimeea, cîntată de Pușkin și Nekrasov, de Gorki și Maiakovski, turistul are de ales cam 50 de itinerarii. Aceste excursii oferă prilej turiștilor să admire natura și în același timp să-și îmbogățească cunoștințele legate de istoria patriei.

Dragostea pentru frumusețile patriei, pentru cunoașterea ei, a făcut din turism unul dintre cele mai îndrăgite genuri de odihnă ale oamenilor sovietici. Peste 120 de baze turistice au fost construite în ultima vreme în Caucaz, pe țărmurile Volgăi, în istmul Kareliei, în împrejurimile pitorești ale Moscovei și Leningradului, în Ural și Altai, Siberia și Kazahstan; alte 70 vor fi terminate pînă la sfîrșitul acestui an, gata să ofere confort nenumăraților turiști îndrăgosiți de prospețimea poienelor verzi, de întinderea stepelor, de povîrnișurile abrupte ale munților înalți, de clocotul marilor șantiere...

Și parcă dintr-o dată le și vezi însuflețite de miile, de zecile de mii de hanoracuri și rucsacuri printre care zvicnesc, ici-colo, primăvăraticele buchețele de cravate pionierești. La drum, prieteni!...

Scurt popas la poalele „Cuibului rîndunicilor”. De aici se deschide o priveliște încîntătoare: Crimeea.

„Cel de colo, din fața lui, trebuie să fie vîrfurile Togliatti...” (R.S.S. Kirghiză).

„În aceste locuri îți încarci, cu ajutorul localnicilor, renul, înainte de a urca potecile spre vîrfurile Grandiozității.”

În munții Ala-Tau (R.S.S. Kazahă).

PRIETENI!...

↑
Nina Barasova, tehniciană la uzina de var și cărămizi din Lvov (stinga), și Ella Sindelman, studentă la Institutul politehnic din Sverdlovsk, nu scapă nici un prilej de a pleca în excursie.

O tabără în ținutul Krasnodar, străjuită de crestele munților Aibga și Acesko. Odihnă, aer curat, soare și curățenie exemplară (vezi ștergătoarele din fața fiecărui cort). →

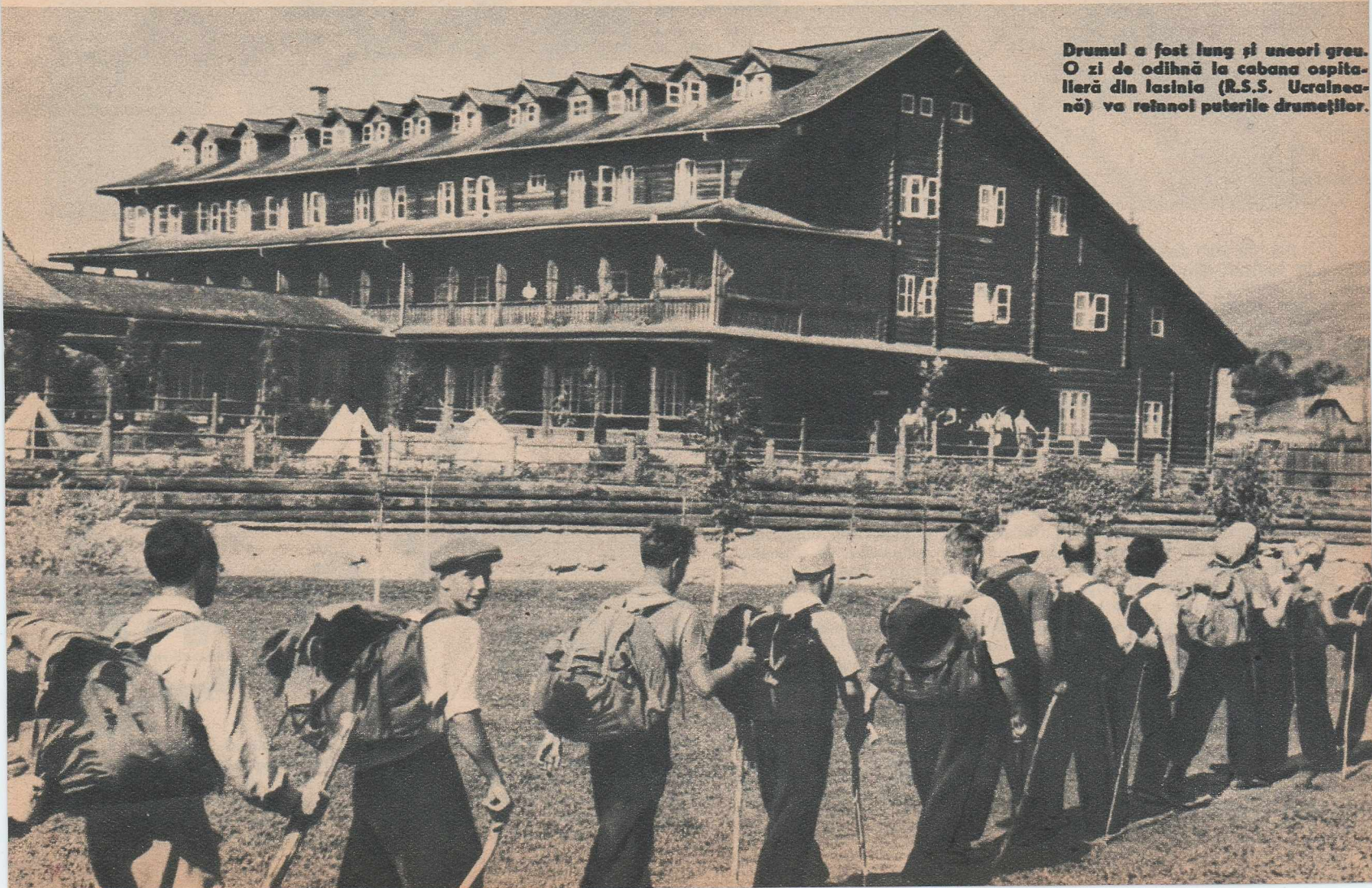
Oricât de mare ar fi graba turiștilor de a ajunge la lacul Ritza (R.S.S. Gruzină), renumit pentru frumusețea sa, ei nu pot trece nepăsători pe lângă „Lacul albastru”. ←

„Turismul, dragă ne-poată, alungă oboseala și nu te lasă să îmbătrinești!”— îl spune nepătelei sale, Mariana, în-cercatul alpinist N. Gubanov, maestru emerit al sportului. →

Drumul a fost lung și uneori greu. O zi de odihnă la cabana ospitalieră din Iasinia (R.S.S. Ucraineană) va reînnoi puterile drumeștilor.

CONGO

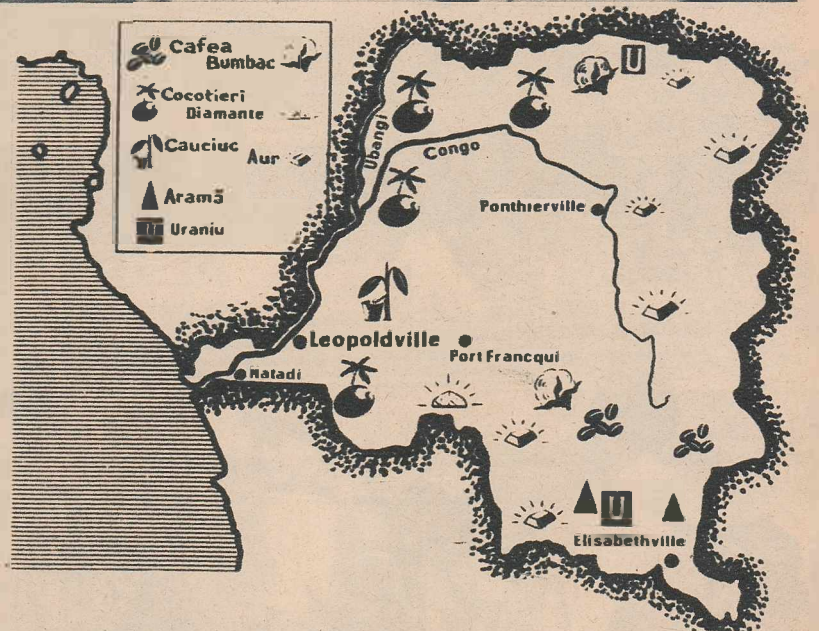
La 30 iunie, 13 milioane de congolezi vor sărbători proclamarea independenței patriei lor.

Vreme de opt decenii, de când au pus pentru prima oară piciorul în bazinul fluviului Congo, colonialiștii belgieni nu s-au gândit vreodată că va veni ziua când vor trebui să părăsească comoara „lor” africană.

Și iată că această zi a venit. În ziua de 30 iunie 1960, o dată cu răsăritul soarelui, poporul congolez va păși pe făgașul unei vieți noi, eliberate de sub jugul robiei colonialiste. Pentru a ajunge aici, congolezii au luptat și au suferit mult. Dar ei au știut să înfrunte cu înrzenie și sfichiuirea biciului, și mijloacele mai „moderne” de „pacificare” ale colonialiștilor, ca mitralierele și carele blindate. Teroarea n-a putut frânge voința neștrămutată de libertate a congolezilor. Degeaba au săvârșit colonialiștii adevărate asasinat în masă la Leopoldville, în ianuarie 1959, și la Stanleyville, în octombrie al aceluiași an, când poporul congolez și-a manifestat dorința sa fierbinte de libertate. Acestor masacre le-a urmat conferința „mesei rotunde” de la Bruxelles, la care au participat, de la egal la egal, reprezentanții colonialiștilor și ai poporului congolez, printre care și Patrice Lumumba, adus direct din închisoare. Și degeaba au adus colonialiștii în ajunul proclamării independenței Congoului, noi întăriri de trupe. Sfidând prezența trupelor belgiene, la recente alegeri majoritatea congolezilor au votat în favoarea partidelor „Abako” și „Mișcarea națională congoleză”, care se pronunță răspicat pentru independența totală a țării și pentru evacuarea trupelor străine de pe teritoriul Congoului.

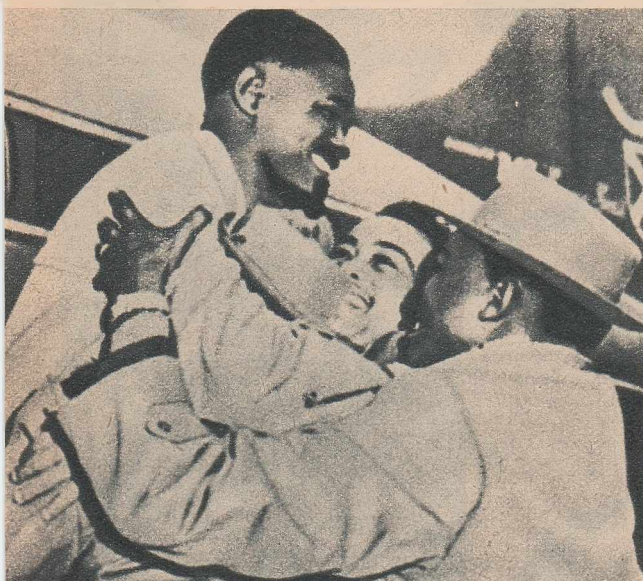
Incerările colonialiștilor de a-și menține prezența sub pretextul „ajutorării” economice a Congoului întâmpină rezistența poporului congolez, care a simțit din plin, pe propria-i piele, ce au însemnat cele opt decenii pe care colonialiștii belgieni le-au caracterizat drept „servicii și eforturi”. Au fost opt decenii de servicii făcute capitaliștilor pentru jefuirea bogățiilor resurse ale Congoului și de eforturi pentru a-i „liniști” pe congolezi, ori de câte ori s-au ridicat împotriva cruntei împilări. Iar congolezii vor ca ziua de 30 iunie să însemne cu adevărat începutul unei vieți de libertate deplină.

I. CIOARĂ

Pentru colonialiștii belgieni, țara situată în bazinul fluviului Congo a însemnat o adevărată comoară. În subsolul Congoului se află 75% din rezervele de cobalt ale lumii capitaliste, 70% din cele de diamante industriale, mari zăcăminte de cupru, aur, nichel, plumb. 60% din producția de uraniu a lumii capitaliste este dată de Congo. Harta de mai sus indică locurile unde se află aceste bogății.

LA ORA INDEPENDENȚEI

Reprezentanții poporului congolez au condiționat participarea lor la conferința „mesel rotunde” de la Bruxelles cu eliberarea unuia dintre principalii lideri ai mișcării pentru independența Congoului, Patrice Lumumba. Iată-l sosind direct din închisoare, pe aeroportul din Bruxelles.

Pecetea dominației coloniale: mizeria.

Pentru a-și menține dominația, colonialiștii recurg și la mașini blindate. Dar forța mișcării pentru independență a poporului congolez se dovedește în cele din urmă mai puternică.

SOMALIA

Situată la extremitatea estică a continentului african, Somalia, care se zbate de vreme îndelungată sub dominația colonialistă, ocupă un teritoriu cu o suprafață de 780.000 km p, cu o populație de circa 2.500.000 locuitori.

Către sfârșitul secolului al XIX-lea, teritoriul Somaliei fu împărțit de colonialiști: cea mai mare parte a Somaliei trecu în stăpânirea Italiei; o parte mai mică deveni în 1887 colonie britanică, iar Franța puse mâna pe ceea ce mai rămase.

De atunci poporul somalian a cunoscut din plin „binefacerile” stăpînirii colonialiste, care l-au adus într-o stare de cumplită înapoiere economică și culturală. Industria și căile ferate sînt ca și inexistente. În ce privește sănătatea publică, în Somalia lucrează doar un medic la 19.000 locuitori. Iar faptul că 90% din populația Somaliei este analfabetă vorbește

de la sine: el arată clar cum a decurs „civilizarea” Somaliei sub colonialism.

În anii din urmă, care au demonstrat că nu există forță care să zăgăzuiască procesul istoric al prăbușirii sistemului colonial înrobitor, poporul somalian a pornit și el lupta hotărîtoare pentru dobîndirea independenței sale naționale. Și, ca orice mișcare spre progres și libertate, lupta poporului somalian a fost încununată de succes: Somalia britanică își capătă independența la 26 iunie, iar la 1 iulie se eliberează și Somalia italiană.

Cele două Somalii independente își vor lua deci locul alături de țările africane frățești, care au frînt lanțurile robiei. Ele vor avea de rezolvat probleme grele: construcția unei industrii proprii, căi de comunicație, lichidarea analfabetismului. Dar, mai ales, vor trebui să lupte pentru a-și consolida independența, pentru unificarea

și întregirea țării, pentru a respinge uneltirile vechilor și noilor colonialiști.

Proclamarea independenței Somaliei britanice și Somaliei italiene constituie încă o victorie a luptei popoarelor africane, o nouă breșă în sistemul — și așa subrezit — al colonialismului.

Em. ABRUDEANU

...și MADAGASCARUL

O știre sosită din Tananarive anunță că astăzi, 25 iunie 1960, va fi proclamată în mod oficial independența Madagascarului, festivitățile legate de acest eveniment urmînd să aibă loc la 30 iunie. Se face prin aceasta un nou pas spre împlinirea unei năzuințe fierbinți a poporului malgaș: scuturarea lanțului înrobirii coloniale, care l-a încătușat din 1896.

După decenii de luptă nestăvilită pentru libertate, în care a dat numeroase jertfe, populația acestei insule situate în sud-estul continentului african și care ocupă o suprafață cît Franța, Belgia și Olanda luate la

un loc a obținut un prim succes în octombrie 1958, cînd i s-a acordat o așa-zisă independență, guvernul francez continuînd însă să-și mențină dreptul de a hotărî, ca și înainte, în ce privește relațiile externe, finanțele, apărarea etc. Tot atunci Madagascarul a fost proclamat Republica Malgașă. În urma tratatelor desfășurate recent la Paris s-a hotărît ca funcțiunile sus-amintite, exercitate de Franța, să treacă în competența guvernului Madagascarului, noua republică rămînînd însă membră a „Comunității franceze”.

Așadar, aproape cinci milioane de africani — cît

numără populația Madagascarului — își vor manifesta la 30 iunie bucuria pentru această nouă victorie obținută pe drumul cuceririi independenței.

POPAS... „PE BALUSTRADĂ“

— Corespondență specială din Praga —
de Dagmar HUBENÁ

Fotografii de E. FAFEK și O. RICHTER

O dată va fi, desigur, un teatru cu loji și foaiere, cu regizori specializați și scenografi, cu plasatori și directori...

Dar deocamdată este cea mai mică scenă din Praga, al cărui colectiv, având un evident simț al contrastului, s-a instalat în imediata vecinătate a celui mai mare și mai respectabil teatru ceh — Teatrul Național.

La câțiva pași de chei, la capătul unei străduțe întortocheate a Orașului Vechi, se află o piațetă liniștită cu o veche fântână arteziană în mijloc. Acestui loc i se spune „Pe balustradă“ și nimeni n-ar putea să precizeze dacă teatrul își trage numele de la piațetă sau piațeta de la teatru.

O casă seculară, cu bolți și un gang lat, ascunde în interior o sală de o palmă, cu tapete vârgate, cu o iluminare în stil pe pereți și cu o sobă de fier într-un colț. În pauză se merge pe

terasă pentru a număra stelele sau la balustradă (de data aceasta nu fictivă) pentru a urmări licuricii roșii din minile spectatorilor care au ieșit în curte, la aer, ca să fumeze o țigară.

Aici a luat deci naștere un teatru original și viu, întemeiat de un grup de tineri plini de elan, care s-au hotărât să-și facă totul singuri, de la texte până la regia de culise.

Într-un asemenea mediu se poate juca numai cu simț al paradoxului, cu umor și cu mare spirit de inventivitate. Colectivul de aici are toate aceste trei însușiri și tot cu ele câștigă inimile spectatorilor. În fiecare dintre noi mai există încă ceva din studentul care gustă o glumă reușită; în fiecare există puțin din filozoful care se gîndește profund la viață și la lume. Din fantezie, umor și idei profunde sînt alcătuite spectacolele teatrului „Pe balustradă“.

Ladislav Fialka într-un montaj fotografic din piesa „Noi pălării pe Praga“.

O scenă din ultimul spectacol de pantomimă al teatrului „Pe balustradă“.

J. Pesková și I. Kovárová în pantomima „Mozart la Praga“.

Au început aici acum un an și jumătate, în toată iernii, cu ceva ce era pe jumătate piesă, pe jumătate revistă muzicală: „Dacă o mică clarinetă...“ în care au jucat și cîntat despre următoarea idee: ce frumos ar fi pe lume dacă toate armele s-ar transforma deodată în instrumente muzicale! Apoi a urmat comedia „Faust, Marketa, servitoarea și eu“, care confruntă vechea generație cu cea tină: apoi delicioasa piesă pentru copii „Papagalul are note bune“ și apoi — mai bine zis între timp — s-a născut pe scena teatrului „Pe balustradă“, cu totul neobservat, ceva nou, original: pantomima contemporană cehă. Pe scenă a venit un tînăr cu o față expresivă și miini fine, care a umplut scena și sala cu tensiunea unei acțiuni... mute! Mai întii singur, apoi cu un grup de 7 fete și băieți. Întii cu studii clasice, care trădau faptul că acești tineri și-au însușit principiile pantomimei clasice a nemuritorului Pierrot de origine cehă — Jan Kaspar Debureau — și principiile artei moderne a lui Marcel Marceau. Mai tîrziu au venit și cu compoziții proprii. Cea mai nouă și, pînă în prezent, cea mai reușită premieră de pantomimă a lui Ladislav Fialka și a colectivului său este montajul intitulat: „Noi pălării pe Praga“, un fel de declarație de dragoste făcută orașului Praga de azi și de ieri, Praga goticului și barocului pe de o parte, Praga modernă, pe

de alta; montaj în care mișcarea actorilor este însoțită de sunete de violine și de... trompete de jazz.

Spre cabina celor trei tineri artiști care sînt sufletul teatrului duce o ușă largă, pe care o inscripție decorativă vă anunță că intrați în „apartamentele“ lui Ivan Vyskočil, Vladimír Vodička și Ladislav Fialka. Cine sînt ei? Numai unul dintre cei trei — Ladislav Fialka — s-a pregătit pentru dans și teatru. Ivan Vyskočil — principalul autor dramatic al teatrului — este de profesie doctor în psihologie și multă vreme a făcut... studii de criminalistică. Compozitorul și marele talent organizatoric al trupel este Vladimír Vodička, care ne mărturisește zîmbind că de fapt el e doctor în științe juridice dar că de multe ori el însuși se miră de acest lucru. Cei trei tineri s-au întîlnit într-o zi și au căzut de acord că doresc mult, mult de tot, să facă teatru. Și pentru că aveau o rezervă serioasă de talent, de idei și hărnicie, și pentru că au adunat în jurul lor un colectiv de tineri care, întocmai ca și ei, erau gata să înceapă cu puțin și să ajute la cele mai diferite treburi dacă mersul teatrului are nevoie de aceasta — au reușit. Opt actori și opt dansatori, cîțiva prieteni care joacă la acest teatru ca oaspeți, o orchestră mică de cameră — iată ansamblul acestei scene. Și, totuși, a fost aplaudat la Praga și în turneele prin țară de aproape 200.000 de spectatori!

Richard Weber dansează în rolul diavolului din pantomima „Noi pălării pe Praga“.

„Homo sapiens“

ISTORIE VECHĂ ȘI
CONTEMPORANĂ
văzută de GOPO

Am primit zilele acestea la redacție o carte de vizită. Am fi încercat, desigur, un oarecare sentiment de nedumerire dacă, de lângă numele înscris pe ea — „Homo sapiens“ — nu ne-ar fi zâmbit șiret o veche cunoștință: omulețul cu floarea. Chiar el, eroul principal al filmelor „Scurtă istorie“ și „7 arte“. N-a fost greu de tălmăcit pentru ce venise. Cu o mână ne-a dăruit floarea, cu cealaltă — o casetă cu noul său film: „Homo sapiens“, pe care îl prezintă acum pe ecrane.

Așadar, pentru a treia oară omulețul cu floarea — animat de creatorul său Ion Popescu-Gopo — ne povestește o seamă de întâmplări care, dincolo de latura lor captivantă și umoristică, poartă un mesaj plin de încredere în forța și viitorul omenirii.

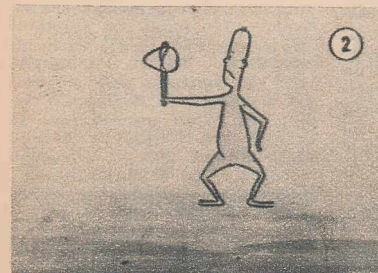
Să ne luăm deci fiecare în primire rolurile. Omulețul cu floarea să facă „mărturisiri complete“ presei; noi să consemnăm totul cu conștiinciozitate.

— Ce ne poți deci declara despre „Homo sapiens“?

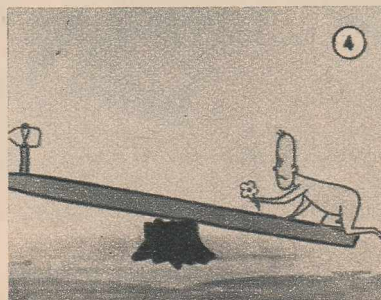
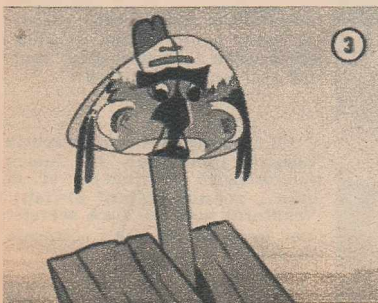
Educația aleasă primită de acasă (mentor artistic: Gopo) îl face pe omuleț să se exprime clar, repede și concret. Iată-i răspunsurile:

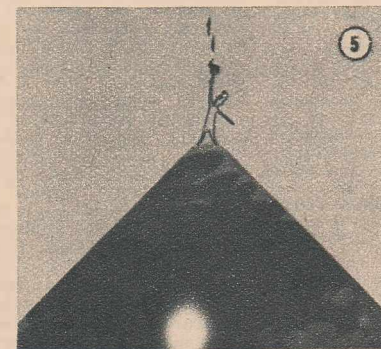
① La început, ca în toate desenele animate unde joc eu, e haos. Apoi apar primele viețuitoare. Sunt una din acestea — o biată proteină, apoi o amoebă. Cu inițiativă, am însă grijă să evoluez și ajung pînă la stadiul de maimuță. Neastîmpărul mă împinge și mai departe. Dau de o piatră. Constat că nu e comestibilă. Și cînd văd o piatră asemănătoare, în capul meu se naște o idee. Nu mai mușc piatra, ca să nu-mi distrug dentația. O arunc!

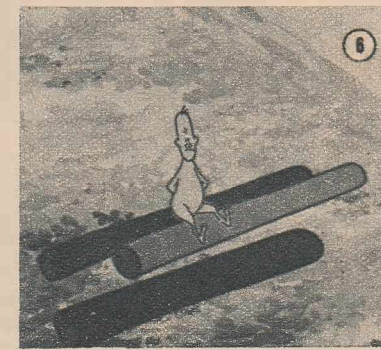
② Dacă ați ști ce mi s-a întîmplat... Am descoperit că piatra poate să-mi devină unealtă. Sunt încîntat: primesc distincția de „Homo sapiens“.

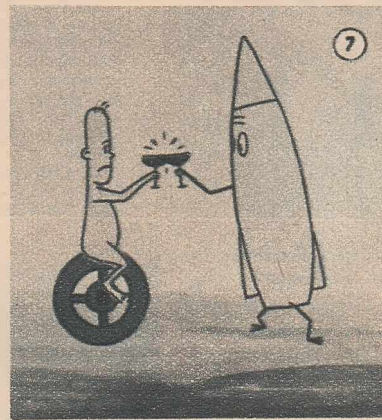
④ Și ofer zeilor ce am mai scump... (Se lasă oare mituiți?)

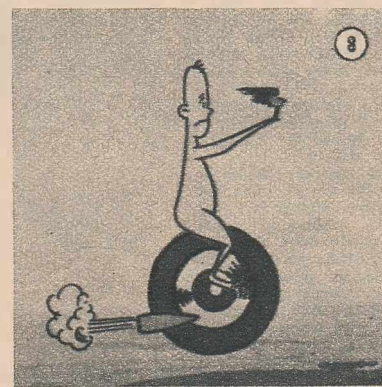
⑤ Mi s-a mai ridicat puțin moralul. Urcînd, cu destule sacrificii, pe treptele civilizației, am descoperit focul. Sunt cineva: Prometeu!

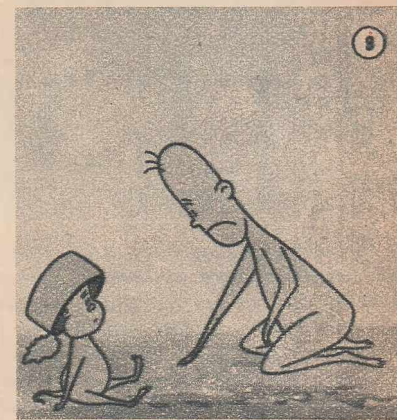
⑥ Așa am pornit către o altă grozavă invenție a carierei mele: roata. Cu ea la drum am străbătut secolele, epocile, societățile...

⑦ Și am ajuns în zilele noastre. Deși sînt vîrstnic, viața îmi rezervă destule surprize. Iată-mă în fața celei mai formidabile descoperiri: energia atomică. Ce să fac oare cu ea? Sint un om înțelept; nu degeaba am purtat numele de Homo sapiens! Deci, să alegem calea tratativelor pașnice.

⑧ Evrika! Am făcut bine. Niciodată n-am avut colaborator mai harnic decît energia atomică! Cu ea îmi dă mîna să călătoresc prin cosmos. ba chiar...

⑨ ...să și poposesc pe o altă planetă. Aici mă întîmpină un locuitor al cărui aspect și obiceiuri îmi amintesc de începuturile cam primitive ale biografiei mele. Ce-ar fi să-l ajut să evolueze mai repede?

⑩ Hotărît lucru, e cea mai bună alegere. Căci nu există satisfacție mai mare decît să fii de folos semenilor tăi, să știi că pămîntul nu ți-a adăpostit zadarnic puterea, inteligența, energia, știința, cucerite de-a lungul veacurilor.

Cu această profesiune de credință s-au încheiat declarațiile personajului principal din „Homo sapiens“. Actorul, a cărui înfățișare a devenit celebră pe ecranele lumii, a adăugat însă la urmă:

— Pentru informații suplimentare, adresați-vă lui Gopo. Ceea ce noi am și făcut, obținînd următoarele rezultate:

— Fără îndoială, între mine și omulețul cu floarea există o credincioasă prietenie. L-am descoperit în împrejurările palpitate ale Anului Geofizic Internațional și am scris, prin mijlocirea și interpretarea lui, povestea din „Scurtă istorie“, în care încercam să sintetizez în zece minute de desene animate cele mai însemnate cuceriri ale civilizației umane, pînă la cucerirea cosmosului. Ceea ce atunci, în Anul Geofizic Internațional, părea o speranță încă îndepărtată, se dovedește azi — datorită uluitoarelor realizări ale științei sovietice — o realitate ce bate aproape la ușă. Aș putea spune că geniul uman o ia înaintea fanteziei artiștilor.

„Homo sapiens“ e rodul unor lecturi ce m-au pasionat în domeniul astro-biologiei. Eu unul cred că există viață și pe alte corpuri cerești. Mi-am pus întrebarea: ce va face, ce va trebui să facă omul secolului al XX-lea în momentul cînd va cucerii cosmosul? Și în ce scopuri trebuie să utilizeze această cucerire? Răspunsul l-am dat în film.

— Ce ne puteți spune despre proiectele dv. de viitor?

— Îl las puțin la odihnă pe omulețul cu floarea care are, în definitiv, trilogia sa, și mă pregătesc pentru marele lung-metraj cu care „ameninț“ spectatorii de atîta vreme. Va fi, probabil, un reportaj despre un pămîntean ajuns în Lună. Ca eroi ai acestui film: un actor, o casă ca toate casele și... ultimul etaj al unei rachete cosmice. Precum se vede, știința nu-mi dă pace!

M. MARINESCU-SANDU

PENTRU TRIUMFUL VIEȚII

Pe vremuri, cu secole în urmă, când părinții microscopului nu meșteriseră încă uimitoarea scamatorie măritoare și când Harwey nu revelase circulația sanguină, sângele reprezenta un mare mister. Astăzi hematologia (știința despre sânge) e o carte mare și larg deschisă. Nu înseamnă însă că toate necunoscutele singelui au capitulat complet în fața persistenței cercetătorilor. Hematologii mai au mult de lucru. Dar totul pledează pentru un viitor plin de succese.

Să ne gândim că, la începutul secolului, marii chirurși aveau fobia transfuziei de sânge. Era o fobie justificată pe atunci prin statistica multor cazuri mortale. Și să ne gândim că azi tranșuzia a devenit un banal fapt de sală de operație, realizat uneori chiar cu sânge (plasmă) artificial. E numai un aspect al progresului realizat în hematologie.

Compatibilitate neapărată!

În 1673, pămînteanul Leeuwenhoeck, cel care a inaugurat „vizionarea” microbilor la microscop, a făcut cunoștință și cu primele globule roșii ale singelui. Pe urmă, alte microscopie din lume au descoperit, mai curînd sau mai tîrziu, și alte... figuri ciudate. Și tabloul sanguin a fost completat. Pe de o parte există în sânge particule solide — așa-numitele elemente figurate: globulele roșii — hematii; globulele albe — leucocitele și trombocitele. Pe de altă parte există plasma, un lichid gălbui, care la rîndul ei e alcătuită din ser și din fibrină. S-au identificat și rolurile și responsabilitățile acestor componente. S-a stabilit că hematii sunt transportoare de oxigen, că leucocitele intervin în protejarea organismului față de infecții, că trombocitele se îndelîntesc cu închegarea singelui și așa mai departe. A venit și vremea, la începutul secolului trecut, ca medicul să se gîndească la posibilitatea transfuziei.

În 1819 un medic a avut îndrăzneala să spargă gheata. După cinci ani se făcu a doua transfuzie, care readuse la viață o femeie. Dar transfuzia oferea doar cîteva cazuri miraculos salvate, în timp ce majoritatea se soldau cu eșec provocat, evident, de introducerea singelui străin. Discuțiile în toate forurile medicale au dus abia după aproape un veac la dezlegarea enigmei: transfuzia nu se poate face la întimplare. Sângele donatorului trebuie să se potrivească, să fie compatibil cu cel al primitorului. Altfel serul acestuia din urmă distruge globulele roșii din sângele primit.

S-au descoperit, pe acest criteriu, patru grupe de sânge cu diferite simpatii și antipatii reciproce, și pe urmă s-a descoperit și o personalitate cu denumire de roman de aventuri — factorul R.H., care trebuie respectat, la rîndul lui. Cu aceasta sângele nu și-a epuizat diferențierile. Cercetătorii au mai descoperit încă multe alte subgrupe și mai caută încă fel de fel de factori. Dar pentru asigurarea perfecte reușite a transfuziei, acestuia nu au nici o importanță. Respectarea compatibilității grupelor și a R.H.-ului este suprema garanție a reușitei.

Operații... pretențioase

La toate crimile săvîrșite de regimurile trecute din țara noastră se adaugă și moartea a mil de oameni care ar fi putut fi salvați, prin transfuzie. Dar cine să se gîndească pe atunci la viața oamenilor?...

Și iată că azi rețeaua stațiilor noastre de recoltare și con-

servare a singelui reprezintă o adevărată hartă. De la drama morții în spital din cauza lipsei a 200 de grame de sânge pînă la plasma parașutată din avion, pentru cîmboul din creștet de munte, este o distanță de numai un deceniu și jumătate. Dar un deceniu și jumătate de griji pentru viața omului.

Am vizitat Institutul de hematologie din București. Am fost, cu alte cuvinte, acasă la... vrăjitorul vieții. Institutul acesta, condus de profesorul dr. C.T. Nicolau, îngemănează două activități principale: una se referă la recoltarea, conservarea și prepararea singelui destinat transfuziilor, cealaltă privește cercetarea științifică asupra singelui și problemelor transfuziei.

O clădire mai mult decît mare, o dotare tehnică avansată care sîi dă tot timpul sentimentul că trăiești în decurul laboratorului fantastic de mîine: instalații de decantare, de vid, de sterilizare... Pentru ce sînt necesare toate aceste pretențioase creații tehnice? Pentru că toate operațiile de mai sus privind conservarea și prepararea singelui sînt, la rîndul lor, pretențioase și complicate.

Institutul realizează o gamă foarte largă de produse extrase, derivate din sânge; căci nu totdeauna este nevoie de sânge integral. Uneori, în anumite boli, organismul trebuie ajutat în procesul de închegare, de coagulare a singelui; bolnavului trebuie să i se dea atunci numai trombină, produs al trombocitelor. Alteori, în diferite plăgi sau arsuri, este nevoie numai de globule roșii. Cîteodată, numai de plasmă. Centrul de hematologie prepară pentru spitale cele mai diverse forme de derivați. Pudră de hematii, plasmă lichidă, congelată sau uscată, bureți sau peliculă de fibrină și multe alte produse, mergînd pînă la înlocuitorul artificial de plasmă (singurul produs neextras din sânge).

Reanimare cu sânge... artificial

Dacă pentru noi termenul „moarte” nu are decît trista accepție a încetării vieții, pentru specialiștii ei are două accepțiuni distincte: moartea clinică și moartea biologică. Prin ce se deosebesc aceste realități? Prin posibilitatea sau imposibilitatea readucerii la viață a omului.

Atunci cînd inima conținește să mai bată, atunci cînd respirația s-a oprit, încetează și viața. Aceasta este moartea clinică, după care — mai devreme sau mai tîrziu, în funcțiune de constituția mai robustă sau mai delicată pe care o au — celulele încep să se descompună, să moară. Dintre toate, fragilele

celule ale creierului au rezistență decît 5-6 minute. O scenă dramatică, după care creierul, centrul de comandă al tuturor proceselor vitale, moare și, în cazul acesta, viața încetează definitiv. Medicul, reanimatorul, nu mai poate face nimic. Omul a murit biologic, ireversibil.

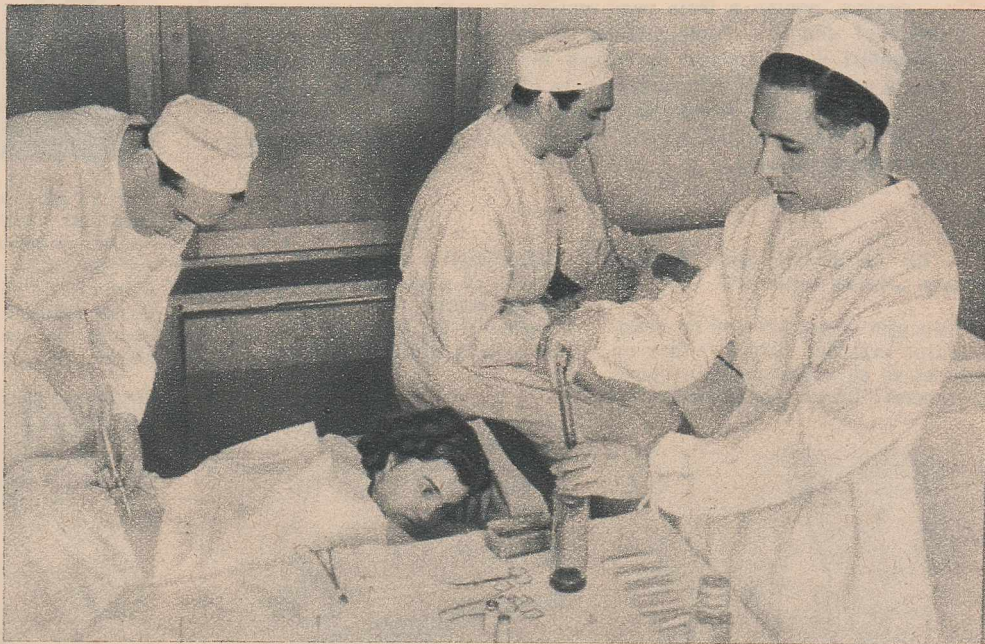
La Institutul de hematologie se studiază acum experimental problema reanimării din starea de agonie și din moartea clinică (provocate de șocuri hemoragice), cu ajutorul înlocuitorilor de plasmă. Ai unei plasmă artificiale.

... Cîinului s-a scos din corp o mare cantitate de sânge... Aproape 70%... Este un

l-a lovit deodată o boală grea. Slăbește mereu, e palid ca ceara, nu are poftă de mîncare, îi scad mereu puterile. Se duce la medicul de circumscripție. Diagnosticul: anemie. Începe să ia medicamente, să facă transfuzii de sânge. Nici o ameliorare. Dimpotrivă. Trec cîteva luni și omul se hotărăște să meargă la București. Se internează la clinica hematologică. Este consultat, i se fac analizele. Se constată că nu este vorba de o simplă anemie, ci de o gravă anemie aplastică. Boala nu se referea deci la globulele singelui, ci, din păcate, la sursa lor de naștere. Erau afectate organele producătoare de globule. Era afectată măduva osoasă. Se mai putea face ceva în asemenea situație? Măduva osoasă, gîzdu-

durere și nici o tulburare. Pentru tinerii medici a fost însă o piatră de încercare. A urmat apoi nerăbdarea așteptării rezultatului. Și el a început să se declare. Starea generală a bolnavului a început să se îmbunătățească. La controlul făcut după două luni și jumătate s-a constatat o creștere a numărului de globule roșii de la un milion pe mm³ la 4,5 milioane. Bolnavul U.G. crescuse în greutate, minca normal și-și făcea pianuri de viitor. Așadar, celulele măduvei osoase străine, introduse în organismul bolnav, au adus un anumit factor care a stimulat măduva incapabilă să mai formeze globulele roșii.

Am văzut o scrisoare a lui U.G. trimisă de curînd medicilor

Echipa de mielotransfuzie în timpul recoltării de măduvă osoasă de la o donatoare voluntară.

șoc intolerabil pentru organism și moartea clinică nu întîrzie să apară. Prin transfuzie, deodată, cîinele începe să-și revină... Inima îi pulsează mai puternic, respirația se normalizează, tensiunea arterială de asemenea. Plasma artificială, lichidul creat în eprubetă, și-a făcut datoria: l-a smuls din moartea clinică... Cît timp va rezista animalul cu 70% sânge artificial? Acesta e și scopul experiențelor: să se determine timpul de valabilitate a reanimării cu substituenți, în cazul cînd nu există imediat sânge la dispoziție. După patru ore în corpul animalului a fost reintrodus sângele. Totul redevine normal. Așadar, patru ore...

O metodă cu largi perspective

Colectivistul U.G. a fost, în general, sănătos toată viața. Și iată că acum, la 51 de ani,

ita în oasele late din corp, nu este un organ asupra căruia să se poată interveni în vreun fel; ea este un țesut complex și, ca atare, inabordabil. Și, totuși, în ultimii ani „tabu”-ul măduvei osoase a căzut. În Uniunea Sovietică și în Franța s-a făcut transfuzie, transplantare de măduvă osoasă la om; și în Institutul nostru de hematologie s-a studiat experimental, de un an, din inițiativa profesorului Nicolau, problema acestor transfuzii. Și experiențele dăduseră rezultate bune. Atunci? Transfuzie de măduvă osoasă în cazul U.G. S-a recoltat o cantitate de substanță din oasele iliace ale celor doi fii ai lui U.G. Cu emoția lipsei de precedent, trei tineri medici au introdus, picătură cu picătură, în vena tatălui, prețioasa substanță. Apoi operația s-a terminat. Pentru donatori și primitor a fost simplă. Nici o

lor care i-au făcut transfuzia. Le scria că se simte bine (se împlinește anul de la transfuzie), că la ultimul control sanguin i s-au dat rezultate normale, că muncește ca mai înainte de a se fi îmbolnăvit și că va trimite în curînd pozele feciorilor lui, ca să fie afișate la gazeta de perete a donatorilor centrului.

...Există o categorie de boli de sânge, așa-numitele diateze hemoragice, în care măduva osoasă este incapabilă, din diferite motive, să mai fabrice cantitatea normală de trombocite (cu rol important în coagularea singelui). În asemenea cazuri, sângele depozitat de trombină își pierde din proprietățile de coagulare. Survîn hemoragii mari și continue care nu mai pot fi oprite prin mijloacele clasice. Și viața omului este în pericol. Așa era pînă nu demult viața tinerei D.N. I s-a făcut transfuzie de măduvă osoasă. Intervenția a efectuat-o același colectiv de medici de la Institutul de hematologie. După numai patru ore de la transfuzie, hemoragiile au încetat. După 48 de ore, controlul sanguin a arătat o creștere considerabilă a trombocitelor. Se înregistrase o nouă victorie asupra morții.

Evident, metoda aceasta, nouă atît la noi cît și în întreaga lume, este abia la început. Dar de pe acum, judecînd după rezultatele obținute în mai multe cazuri, se poate spune că ea deschide perspective în tratamentul multor boli grave de sânge.

★

Cu aceasta încheiem scurta noastră incursiune în lumea microscopică a singelui și în casa... acestui vrăjitor al vieții. Vrăjitorul mai are încă secrete. Dar hematologii sînt... strașnic de perseverenți.

Constanța BRATU

Reanimarea unui cîine din moartea clinică prin transfuzie interarterială.

CUVINTE ÎNCRUCIȘATE

In general sînt un om rezistent. Cu mine bolile nu duc trai bun. Gripa am rezolvat-o cu trei zile concediu, junghiul l-am înecat într-o sticlă cu „Diana”, guturaiul l-am lichidat în patru batiste, durerea de măsele am rezolvat-o cu un urlet care a trezit tot blocul; pe scurt, dacă toți oamenii ar fi atît de rezistenți cum sînt eu, medicii ar trebui să se recalifice, iar policlinicile să fie transformate în săli de dans...

De o vreme însă o boală gravă, un soi de epidemie, s-a abătut asupra locuinței mele amenințînd să mă doboare. Microbul are forma unor pătrățele — unele albe, altele negre. Numele științific al bolii nu-l cunosc, dar în termeni populari ea se numește „cuvinte încrucișate”.

Crizele iau naștere o dată la săptămîna, la oră precisă... atunci cînd iau „Flacăra” de la debit. Răsar cu ea în pragul casei și în aceeași clipă membrii familiei năvălesc spre mine: „Are?”, „Are!” La început nu știam ce trebuia să aibă, apoi m-am documentat.

Mă așez la masă. Soția se așază alături, mama vizavi, bunicul în dreapta. Aștept să mi se servească mîncarea. Nimic. Eu flămînd, cu ochii-n farfurie, ei sătui, cu ochii în careu... „Margareta, mi-e foame”, „Orizontal...”, „Mi-e foame vertical, dragă... Ce-ai pregătit?”... „Păsări exotice...” „Zău?... Au sosit la „Comaliment”? Eu am văzut numai nucii de cocos, papagali n-am văzut”. „Nu mă zăpăci — sare nevasta—acum dezleg”. „Cum soro, abia acum îi dezlegi?... Și cum i-ai pus la culpur? Legați?” Se uită la mine, să mă înghită de supărare. Mă uit la ea, s-o înghit de foame... „Și cît o să mă aștept?” Intervine mama: „Ai răbdare, n-am rezolvat încă nici orizontalul”. „Verticalul, în schimb, merge mai repede — mă liniștește bunicul. Ieri la șapte și un sfert am fost gata cu orizontalul și cu verticalul”. Înghit în sec și mulțumesc lui Dumnezeu că nu trebuie rezolvat și în diagonală.

Întru în dormitor flămînd, mă întind orizontal pe studio și încep să am fel de fel de halucinații verticale: lampa din plafon ia forma unui curcan rumenit, elementele de la calorifer prind să se transforme în macaroane, picioarele mesei în frazele și tocmai cînd dădeam să mînc în visul meu o fleică în sînge, aud vocea soției: „Ionele, hai vino!”... Sar din pat în doi timpi și trei pătrățele... vreau să spun în doi timpi și trei mișcări, și mă reped la masă. „Gata?” „Gata! S-a tocit!”... „Ce s-a tocit?” „Creionul. Fă-mi un alt vir!” „Ascult. „Dă-mi un fluviu în Africa”. „N-am la mine, l-am uitat la serviciu”.

Ceasul arată 6 și jumătate. Arunc o privire peste careu. N-au dezlegat nici jumătate de joc. Simt așa, ca o sfișeală... În fața ochilor nu văd decît pătrățele și în fiecare pătrățel văd orizontal și vertical o ciorbă, o triptură, un sprîț și o felle de tortă. Soția s-a împotmolit la 7 vertical. „Ionele, spune-mi o ființă care poate îndura ore întregi setea”... „Nu știu, dragă, dar dacă e vorba de o ființă care poate îndura ore întregi foamea, trece-mă pe mine”... „Ființă cocoșată care trăiește în deșert și se termină cu „milă”. „Al milă, scumpo”... „Că-milă”, nu „ai-milă”!...”

Mama își fixează bine ochelarii pe nas și citește: „Orizontal: pește care trăiește în apele noastre...” „Prăjit sau marinată?” — scîncesc eu desperat. „Începe cu „C”. „Crap”. „Crap? Aoleu, Margareto, am uitat știuca pe aragaz!” Și mama o zbughi la bucatărie. S-a întors cu o tigaie în care pluteau câteva pătrățele negre...

M-am retras într-un colț al mesei, mi-am scos lucrările de contabilitate și diverse și am început să lucrez la bilanț. După o oră, cînd am revăzut ce-am scris, am constatat că la „Jeșiri” figurau „Don Quijote”, „Capul Bunei Speranțe și Buona sera signorina”, la „Intrări” figurau patru papagali, șase dromaderi și un crap spaniol, că pe schemă în postul de merceolog a fost angajat Carusso, că la planificare a fost transferat Cristofor Columb, dactilografă Gina Lollobrigida, iar la „Beneficii”, „Casa în care locuiesc”...

La ora șapte seara „orizontalul” fusese dezlegat cu aproximație. Mi s-a servit un meniu fix și rece. Seara la zece m-am culcat, obosit frînt. „6 vertical” — aud vocea Margaretei, lingă mine; „6 vertical: vioi, vesel, plin de viață”. „Mi-e somn de pic!” „Nuse potrivește”. „Se potrivește, că-s obosit și flămînd”...

În zori, la patru jumătate, stăteam la birou cu enciclopedia deschisă, căutînd o „vietuitoare marină din era secundară, care făcea și pui și ouă”; la cinci și un sfert consultam „Larousse-ul” să găsească ce-a spus Ludovic al XV-lea bucatăriei de serviciu; la cinci și douăzeci înghiteam al șaselea antinevralgic; la cinci jumătate a bătut bunicul în ușă să ne întrebe dacă în loc de „Don Quijote” n-ar merge „Vico Torriani”, iar la ora opt mă aflam cu articolul de față la gazetă și-l așteptam pe redactorul șef... să-l implor, să-i cad în genunchi să publice cuvinte încrucișate cel mult o dată pe trimestru, altfel... păcat de mine!...

I. AVIAN

SOLUȚIE

În S.U.A. problema rasială, rămasă pînă-acum nerezolvată, dintr-un condel a fost elucidată în cel mai delicat sector: în școală.

Și e precis că nu se va mai face printre elevi nici o discriminare și astfel toți copiii de culoare s-or bucura de liniște și pace.

Pe străzi, în curtea școlii ori în clase nu-i vor mai speria cei puși pe ceartă și nu-i vor mai înțîmpina în poartă nici pietre și nici bite noduroase.

Nu vor mai auzi de ciomăgeală și nu va fi nici paza necesară... Curînd încep vacanțele de vară și micii negri nu mai vin la școală.

I. ATANASIU-ATLAS

N-AVEA NEVOIE...

De seama generalului hillerist von Baumheim, unul din cunoscutele creiere de buzunar ale fîhrerului—caporal, circulau o mulțime de anecdote.

Se povestește, între altele, că pe vremea cînd comanda în calitate de colonel una din unitățile care operau în Franța o bombă, făcînd explozie în apropierea „Horch”-ului în care se afla von Baumheim, îl rîni grav la cap, gata-gata să-l trimită pe cealaltă lume.

Intrucît cel mai apropiat spital se afla la o distanță destul de bunicică, iar starea gravă în care se afla rănitul nu admidea nici un fel de înțîzire, se hotărî că operația să fie făcută acolo, pe loc, la primul post sanitar.

Chirurgul tocmai începuse operația: cu trepanul despicașe calota craniand și, apucînd cu grijă creierul, începu să caute schiza buclucașă, și iată că, pe neașteptate, își făcu apariția un ofițer, curier de la marele cartier, care aducea un ordin pentru colonel. Spunînd că e un ordin de la „fîhrer”, ceru ca operația să fie întreruptă și bolnavul să fie scos de sub narcoză.

— Citește dumneata — ordonă cu glas stîns Baumheim, după ce-l treziră din somnul narcotic.

— E un decret de aransare! — anunță medicul după ce citi. Ați fost făcut general.

Un „ural!” horcăit glgîti în gîtlejul lui von Baumheim. Și în clipa următoare chipul schimonosii de chinuri se înroși ca o flămă, înclît loți cei de față crezură că s-a sfișit cu el... Dar nu!... Adunîndu-și ultimele puteri, generalul reuși să se ridice de pe masa de operație, aruncă cît colo ceasul și, cu gesturi înfrigurate, se încinse, își potriri la loc feasta pe deasupra căreia îndesă casca de campanie.

— Pentru dumnezeu, creierul! — îi strigă, îngrozit, medicul. V-ați uitat creierul pe masa de operație...

— N-am nevoie de creier! — strigă triumfător von Baumheim. Sînt general al marelui Wehrmacht! Și o zbughi pe ușă.

Pe la nouă și ceva își făcu apariția, venind dinspre blocul 3, un omuleț cu ochelari de soare și caschetă albă de doc. Căută cu privirea în toate părțile, după care, în trecere, se apropie și-i spuse ceva lui Mazilu de la scara a V-a, care tocmai își sădea un mic tel dinaintea ferestrelor deschise.

— De cine întrebă? — se interesă administratorul, un indrileț cu înfățișare gravă, care ședea deoparte și puflăia liniștit din țigară.

— Groapa... Zice că nu-i destul de adîncă. Administratorul mormăi ceva și o luă alene printre grupurile de locatari, contemplînd cu negrăită satisfacție zorul de tirna-coape și lopoți mesterind rondulețe și alei între cele două blocuri.

Dincoace, în spatele perdelei de plopi, cîrripitul gălăgios al elevilor de la școala elementară din cartier marca locul viitorului teren de sport.

Și toate acestea, tot, tot ce se vedea aici, erau opera dumnealui: a tovarășului administrator. Dumnealui lămurise oamenii, dumnealui vorbise cu directorul școlii, dumnealui supraveghease ieri după-masă descărcatul camionului cu puieți și răsaduri, dumnealui... luase o tuică cu șoferul... Da' cîte și mai cîte! Parcă ce?! E chip să stai cînd ai atîtea pe cap, atîta răspundere!...

Călcînd cu luare-aminte să nu-i intre nisip în pantofi, tovarășul administrator trecu pe lingă fiecare grup. Insufletește oamenii, îi îndeamnă, îi laudă. Ba din cînd în cînd le mai dă și o mîină de ajutor, arătîndu-le, aerian, cu catastifii în care ține evidența lucrărilor, cum se folosește mai cu spor o lopată, un tirnăcop, roaba...

Deodată se poticnește nemulțumit. Trecătorul de adineauri, omulețul cu ochelari de soare și caschetă de doc, e tot acolo. Și-a scos haina, a pus și el mîna pe cazma și — ce crezi?! — s-a apucat să le arate oamenilor cum să sape... Pînă acum a plantat și trei puieți.

— Ia mai las-o cu sfaturile! — îi strigă administratorul, nemulțumit, într-un fel, de interesul cu care e ascultat omulețul. Dacă ai de gînd să ne ajuți, pîi pune mîna colo! Dă-i zor! Uite-așa!

Și catastifii iar o face pe lopata...

Cineva îl strigă. Scandal mare dinaintea uneia din ferestrele de la parter. Dinăuntru, din casă, jumătate revărsată peste prîchici, namila de Frățiloaica și-a înclăștat palmele de tulpina unui pomîșor. La celălalt capăt, pipirliul de Smarandache de la „3” nu se lasă nici mort. Traze de-îi ies ochii din cap.

— Tovarăși! Da' se poate, mă' tovarășii?! — intervine plin de sine administratorul. Noi dăm aici pe brînci și dumnea-voastră!...

— Femeia are dreptate, dumneata nu vezi? — se amestecă pe neașteptate omulețul apărut și el acolo. La numără de vezi numai cîți pomi i-au plantat pînă acum în fața ferestrelor... Adevărat! perdea de protecție... Administratorul face ochii mari.

— Dumneata să nu te amesteci, auzi? — se răstește. Aici eu sînt cu organizarea.

— Atunci... organizează, ce-mi stai? — se întoarce vesel omulețul. Pune mîna și arată oamenilor... Da' cum?!

Și, cu sapa pe umăr, o pornește glonț spre rondul cel mare din mijloc. Din toate părțile oamenii aleargă acum la el, îi cer sfaturi, îl cheamă să le arate... Aici ronduri, dincoace un rînd de pomi — așa... Omulețul răspunde tuturor, ajută, dă sfaturi, pune mîna unde e mai greu. Acum îl trimite pe Bobei-că din blocul „B” să facă rost de un furtun, și numaidecît apa rece domolește zăduful, înviorînd brazdele proaspăt greblate.

Administratorul nu mai poate răbda. Strigă după responsabilul cu unelele. Vrea să știe numaidecît dacă furtunul a fost dat cu semnătură în regulă, ori... Că p-ormă, dacă se răstăcește...

— Tii, ce mai grădinar! — se aude în clipa aceea, lîncez el, vocea bine cunoscută a tovarășului Voicu, deputatul cartierului. Dumnea-voastră l-ați chemat? Administratorul parcă-i picat de la „5”. Gră-di-nar?... Stai, frate, cum?... Aha, acum a înțeles. Omulețul, va să zică... Și repede o potrivește. Nu-i

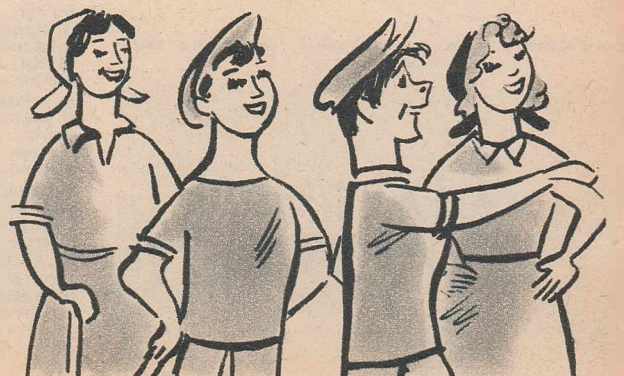

prost de loc administratorul... — Păi... m-am înțeles cu el... m-am interesat, știți... Da' lozinca de la intrare ați văzut-o? — Lasă dumneata lozinca... Dumnea-voastră l-ați chemat? Asta te întreb.

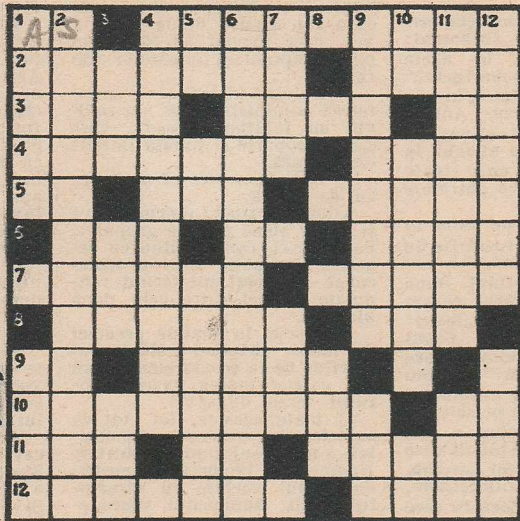
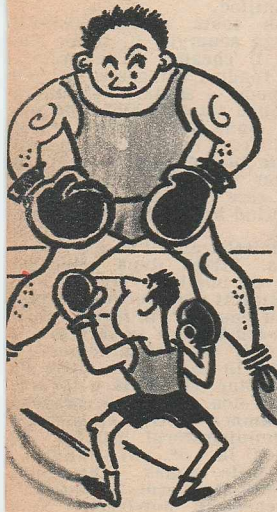
— Pe cine? — Pe grădinar!... Pe tovarășul vicepreședinte al statului... Și deputatul întinde arătătorul în direcția unui grup de pionieri în mijlocul căruia omulețul cu ochelari de soare și caschetă albă de doc alese și împarte pe categorii răsadurile de părălute și begonii.

Mai departe... administratorul descoperă că s-a făcut dintr-o dată cald... al naibii de cald... Că are niște mîini și că-n mîini în loc de lopată sau tirnăcop ține un catastif... Un catastif cu scoarte albastre, pe care numai ca evantai nu-l folosește pe ziua de azi...

Silviu GEORGESCU

UȘOR ȘI GREU

ORIZONTAL: 1) La categoria ușoară sau la categoria grea, campion — Încreșnat. 2) Distrugerile grele — Comparatie pentru ușor. 3) Lipsit de picioare — Eroină a lui Caragiale în fără dilemă în drama „Năpasta” — În greutate! 4) Cartof (ușor de ghicit pentru orice transilvănean) — Vladă (fig.). 5) Alfie — Pământ greu — Cu greutate, obligat. 6) Lema (dar nu de esență ușoară) — Despica ușor — A despica cu cuțitul. 7) Ușor, natural — Greu și mare. 8) Stabilește greutatea — Barbierit. 9) Ramegătoare — Bastion greu de cucerit (od.). 10) Se mișcă ușor și ritmic pe scenă (pl.) — Diftong. 11) Colac fără margini! — Pronume — Ușurează prinderea cailor sălbatici. 12) Greu — Om cu greutate.

VERTICAL: 1) Negri — Împiedică în moară risipirea făinei. 2) Iau toate ușor. 3) Produce aparate fotografice — Unități de măsură — Talpas. 4) Cele

ce iartă ușor. 5) Semimată — Seu! — Se mișcă greu. 6) Pot fi parcursi cu ușurință. 7) Sport național — Manifestare de veselie. 8) Literă grecească. 9) Greu — Unitate de lucru mecanic. 10) Cură! — Ușor de admirat căci e expus — Cucerește! 11) Greu — Trial! 12) Cartier în Iași — Greu.

DEZLEGAREA JOCULUI „VESTIMENTARĂ”, APĂRUT ÎN NR. 24

ORIZONTAL: 1) Nediferențiată. 2) Mutări — Sincer. 3) I — Năting — Fata. 4) Neglijent — Ro — B. 5) D — Aida — U — B — Raf. 6) Ur — Al — I — Soi — Rs. 7) Re — Cazaca — Ame. 8) Apta — Roșu — Stor. 9) Toartă — Ploconi. 10) Orsa — Bor — Punic. 11) At — Mn — Lei — M — Zu. 12) Reviste — Noptat. 13) Eros — Constanța.

O PAGINĂ NECUNOSCUTĂ DIN ISTORIA SAHAREI ANTICE

Deșertul Sahara a fost în vremuri străvechi o regiune roditoare, care a atras diverse popoare ce au locuit și s-au perindat aci timp de peste opt milenii î.e.n. În ultimele decenii, mai cu seamă după 1930, s-au făcut în Sahara valoroase descoperiri arheologice. Anumite izvoare istorice antice au format un prețios ghid ce a ușurat munca oamenilor de știință. Astfel, marele istoric grec Herodot (sec. 5 î.e.n.) a consemnat în opera sa știiri despre populațiile din această parte a Africii. El pomeneste de garamanți, care au trăit la apus de Nil și au întreprins operațiuni de urmărire, cu ajutorul carelor de război trase de doi sau patru

cal, împotriva altei populații vecine — așa-numiții „troglođiți”. Datele consemnate de Herodot au stîrnit un deosebit interes în rîndul savanților, dornici să lumineze taina ce învăluia apariția cailor și a carelor în centrul Saharei. Problema a fost lămurită de prof. H. Lhote, de la „Muzeul omului” din Paris, care a descoperit unul din cele mai mari tezaur de artă preistorică din lume. El a arătat că originea carelor și a cailor trebuie căutată în unele fapte — cunoscute de istorici din inscripțiile egiptene sub numele de invazia „popoarelor mării” — petrecute în jurul anului 1200 î.e.n., cînd s-au produs mari mișcări de populații ce au avut

ca punct de pornire în special Creta. Acestea au debarcat pe coasta Cirenaicii, aducînd cu ele un număr mare de care de război. Aliate cu libienii băștinași, au atacat în cîteva rînduri Egiptul, fiind respinse și constrînse, în cele din urmă, să se retragă în adîncul ținuturilor sahariene.

Începînd din anul 1950, H. Lhote a izbutit să găsească alte numeroase imagini, pictate sau gravate pe atunci, pe baza cărora s-a identificat în întregime vechea cale de circulație ce lega fluviul Niger (Sudan) cu tîrmul mării (Tripoli, Libia). Din interesanta și bogata comoară artistică și arheologică existentă îndeosebi în masivul Tassili-n-Ajer, relevăm, printre altele, imaginea ce ne redă cai înhamăți la carele de război, costumul războinilor și al femeilor lor și armamentul — lancea și scutul reprezentînd amănunte caracteristice figurilor create de arta cretano-miceniiană.

Repartiția acestor imagini pe o suprafață atît de întinsă, în cele mai diferite locuri ale Saharei, a constituit o mare surpriză pentru istorici și înlesnește studiarea mișcărilor populațiilor care, cu 1000 de ani î.e.n., au atins Nigerul folosînd calul.

C. DUMITRESCU

Frescă descoperită la Adjeftu-Tassili, datînd din milenul I î. e. n.

SFATURI practice

CĂLDURA ȘI TRATAMENTELE COSMETICE

Știe că organul care suferă cele mai mari și mai rapide modificări sub acțiunea razelor solare este epiderma. De aceea, în timpul verii, procesele de sensibilizare a pielii se manifestă mult mai intens decît iarna. Căldura face să se dilate porii epidermei care devin astfel mai expuși la depunerea impurităților din aer; razele soarelui, neraționale dozeate, irită pielea, iar transpirația excesivă are, la rîndul ei, efecte dăunătoare.

Multe persoane își inchipue că pot combate aceste efecte nedorite prin folosirea diferitelor preparate cosmetice și sînt decepționate cînd constată că în multe cazuri, în loc să se calmeze, tenul lor mai rău se irită.

Explicația e simplă: folosirea excesivă a unsoarelor, a cremelor și a pudrelor — mai ales pe timpul verii — duce la efecte exact contrarii celor așteptate. Primul efect negativ pe care-l are acoperirea epidermei cu asemenea preparate cosmetice este astuparea porilor și prin aceasta împiedicarea eliminării toxinelor din corp. Inseși exagerările în ungerea corpului în timpul băilor de soare nu sînt recomandabile, ele avînd același efect dăunător procesului de detoxicare și, în plus, oprind razele ultraviolete și lăsîndu-le numai pe cele calorice să pătrundă în corp.

Dar produsele cosmetice întrebunțate fără discernămint și în

dozare abuzivă pot provoca uneori, prin însăși compoziția lor, iritații ale pielii (dermatitoze). Se poate constata destul de frecvent această iritație la persoanele care folosesc deseori împotriva transpirației preparate pe bază de clorid de aluminiu. Așa cum se pot vedea și cazuri de dermite la unele persoane care lucrează mult cu preparate cosmetice (coafori, cosmeticieni etc.).

Abuzul de preparate cosmetice duce deci, în unele cazuri, la sensibilizare, la stări de alergie, așa cum folosirea metodică, rațională, a unor astfel de preparate poate face mult bine epidermei.

Chiar cele mai simple preparate, cum ar fi vaselina sau parafina, aplicate în timpul zilelor călduroase pe ten, nu fac uneori decît să dilate și mai mult porii, să capteze în ei praful din aer și să dea naștere acelor puncte negre atît de dezagreabile la vedere. În sfîrșit, pină și rujul de buze, prin aplicarea permanentă, poate provoca leziuni ale semimucoaselor.

De aceea e recomandabil ca, cel puțin vara, să se facă pauze în folosirea preparatelor cosmetice sau, în orice caz, să nu se întrebunțeze acestea decît seara, pentru curățirea și hrînirea tenului.

O față bronzată de soare, fără artificii cosmetice, este de altfel mult mai plăcută la vedere decît una îmbibită cu creme și farduri.

JOSIANA

La întrebările cititorilor

DESPRE ORIENTAREA ȘI „LIMBAJUL” ALBINELOR

Răspundem prin materialul de mai jos tovarășului Panait Gheorghiu din Botoșani, care ne întrebă cum explică biologii faptul că albinele se orientează în zbor și se înțeleg între ele.

De cînd oamenii au început să studieze pe baze științifice viața insectelor, s-au emis diferite ipoteze în legătură cu simțurile de orientare și comunicare ale albinelor.

Cea mai mare parte dintre experimenterii au căzut de acord asupra existenței unui simț al direcției, localizat în antenele albinei — simț care funcționează sub influența poziției și a radiațiilor soarelui.

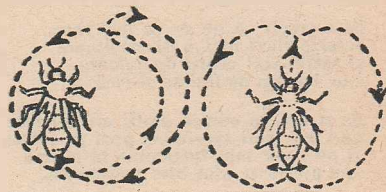
Alți cercetători au atribuit orientarea albinelor unui simț deosebit de percepere a mirosurilor, dovedit plauzibil atît în identificarea surselor de miere cît și în înapoierea fără greș la propriul stup. Un argument în plus în favoarea acestei teze este și acela că, în cazul descoperirii unei flori fără miros dar care s-a dovedit o bună sursă de miere, albina pune în funcțiune o glandă situată în partea terminală a abdomenului — glanda lui Nasonov — care lasă pe petale propriul ei miros, ce va servi la identificarea ulterioară a sursei de nectar. Se pare deci că ambele ipoteze sînt valabile și se completează una pe alta.

Dar cel mai curios fenomen din viața acestor insecte constă în faptul că ea poate să comunice cu tovarășele ei de stup, anunțîndu-le cînd a descoperit o sursă bogată de hrană și indicîndu-le cu precizie locul unde aceasta se află. Studiînd îndeaproape acest fenomen cu ajutorul stupilor transparenti și al albinelor marcate, biologii au constatat că albina care a descoperit o sursă de miere, deîndată ce a pătruns în stup, începe să execute anumite mișcări în zbor, la care toate cele dinprejur sînt atente. Apoi, cînd vestitoarea își înce-

tează mișcările, celelalte se apropie de ea, îi palpează cu antenele extremitățile abdomenului și își iau imediat zborul în direcția care le-a fost cu precizie indicată. Palparea abdomenului cu antenele ar avea drept scop să descopere mirosul care va identifica floarea ce ascunde hrana.

În ce privește mișcarea pe care albina o execută la sosire, aceasta este un fel de dans circular sau în formă de opt, în funcție de distanța la care se găsește sursa de hrană.

Dacă această sursă se află la mai puțin de 100 de metri, dansul este pur și simplu circular; dacă se găsește la o distanță mai mare, dansul ia forma unui opt culcat, cu evoluții mai rapide sau mai lente. Cinci evoluții, spre exemplu, într-un sfert de minut indică o depărtare de 800 de metri, iar trei evoluții pe același interval de timp arată o distanță de aproximativ 2 km. Direcția exactă

STÎNGA: Dansul circular.
DREAPTA: Dansul în formă de 8 culcat.

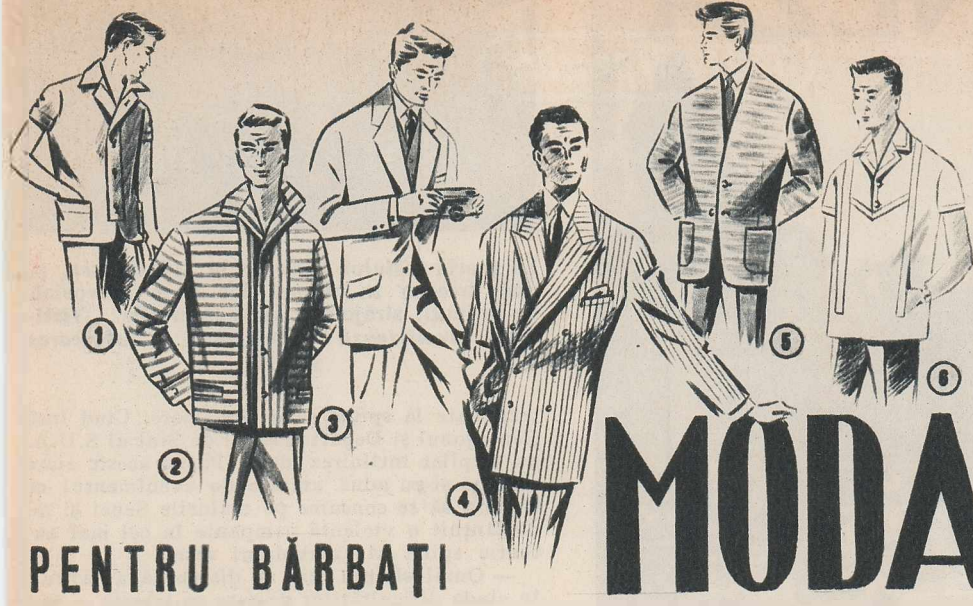
este indicată de asemenea prin poziția pe care o păstrează corpul albinei în timpul acestui dans și în raport cu poziția din acel moment a soarelui. Această poziție a soarelui este de altfel percepută de albine chiar dacă cerul e acoperit de nori, de unde concluzia că insecta e sensibilă la razele calorice (infraroșii) ale soarelui.

În legătură cu această aptitudine de anunțare a sursei de miere descoperite, e interesant de amintit cazul unui contrabandist descoperit acum cîțiva ani. Acesta, voind să se sustragă de la taxele vanale pentru trecerea unei cantități de miere din Italia în Elveția, a luat cîte o albina din stupii pe care-i avea pe teritoriul elvețian și le-a transportat pină la butoiaice cu miere ascunse de partea cealaltă a frontierei. Atît a fost suficient pentru ea în cîteva zile toată mierea să-i fie transportată, pe sub nasul grănicerilor, în Elveția. Cazul a fost descoperit numai datorită unui denunț.

CITITORII către CITITORI

BANDA ELENA, pionieră, elevă în clasa a VI-a a Școlii medii din Medias, dorește să corespundă de colegile ei din alte regiuni ale țării.

NAUM PETRICĂ, student din Orașul Stalin, str. Memorandumului nr. 12, dorește să facă schimb de cărți poștale ilustrate.

PENTRU BĂRBAȚI

MODA

Mai mulți dintre cititorii noștri — socotindu-se nedreptățiți de rubrica noastră de modă (care, s-o recunoaștem, nu s-a prea preocupat în ultima vreme de moda masculină) — ne-au cerut unele sugestii vestimentare pentru sezonul estival. Iată-le, în puține rânduri de față.

Ținuta cămașă și pantalon este socotită pe drept cuvânt cea mai comodă și mai practică pentru lunile de vară. Dar și la această ținută se cere multă atenție, deoarece un pantalon oarecare, purtat cu o cămașă ce nu i se potrivește, poate da aparența unei ținute neglijente. Dacă însă la alegerea acestora atenția se va îndrepta altfel spre calitatea materialelor și spre armonia de culori, se va realiza un efect de ansamblu reușit.

Pentru cămași se va alege bumbacul merrerizat uni, de preferință alb sau bleu, și un material specific de vară, etamina, care este răcoasă. De asemenea, continuă să fie apreciate, mai ales de tineret, cămașile făcute din poplin de culoare închisă.

Ales în nuanțe de gri, albastru închis sau bleumarin, pantalonul va fi făcut din tergal sau din balonsete, material care se calcă ușor și are un aspect frumos. Când este vorba de genul cămașă-bluză, atunci poate fi întrebuintat cu mult succes pichetul gros în dungi, olandina, balonsete sau hașura colorată și — jura a se exagera genul sportiv — se vor folosi croiala raglan, țighele

aparente, huzunarele mari, aplicate, nasturii de sticlă sau de piele (desenele nr. 1, 2, 3). Această ținută nu se potrivește însă decti tării-ților tineri și cu silueta frumoasă. Cei alții vor adopta sacoul fără revere, care este practic și are o notă vdratică. Acesta poate fi confecționat din tergal sau dintr-o stofă ușoară uni, în dungi sau alt desen ce poate merge pînd la seosezul cu motive mari, pronunțate, care este anul acesta deosebit de modern (desenul nr. 5).

Cîi privește costumul deschis de vară — pe care unii bărbați continuă să-l preferă oricărui alte ținute — el va fi confecționat fie din clasicul flanel gri, fie dintr-o stofă ușoară, de culoare deschisă, în dungi sau alt desen (desenele nr. 3 și 4). Completată cu o cămașă albă de poplin și cu o vestă într-o culoare diferită dar asortată nuanșei costumului și cu o cravată de culoare vie, această ținută poate fi purtată atât la concert, cît și într-o grădînd de vară sau într-o stațiune balneară.

Locul pantofilor de culoare închisă, cu tălpi groase, este luat în timpul verii de panloști ușori, perforați, la care se asortează foarte bine șosetele cu desen. Acestea însă nu se potrivește la sandalele decupate, la care se poartă, de preferință, șosete uni, crem sau gri.

De altfel, magazinele noastre, bine asortate, ne vin în ajutor altfel prin variatul lor sortiment, cît și prin personalul de specialitate ce stă la dispoziția publicului cu sfaturî compente.

FRANKLIN — București: Vă felicităm pentru sănătatea și vigoarea de care vă bucurați la vârsta dv. Totu-i, simptomul pe care ni-l descrieți (line sau de o suferință a urechii interne (sindrom vestibular), sau de o arterioscleroză, care la vârsta dv. se poate admite. În cazul că se confirmă aceasta din urmă, faceți în timpul verii un tratament cu iod. Veți putea folosi Iodazin, XV-XX de picături de 2-3 ori pe zi sau 1-2 fiole pe zi din același medicament, în injecții intramusculare sau intravenoase făcute foarte încet.

G. B. R. — Barboși: Pentru a primi răspunsul dorit, vă rugăm a trimite adresa dv. exactă, referindu-vă la inițialele cu care ați semnat. Veți primi răspunsul prin scrisoare.

DORIN ARGHIR — Tulcea: Asemenea operații se fac la o secție specială a Spitalului de urgență și la chirurgia maxilo-facială de la Facultatea de stomatologie, ambele din București.

ENE LICULESCU — București: Și totuși, numai un serviciu de endocrinologie va lămuri cazul dv. Faceți și o radiografie de „șă turcească” și prezentați-o endocrinologului care vă consultă.

Dr. Silviu GHIERA

O VIETUITOARE
CURIOASĂ

O faptură curioasă, care trăiește numai în Australia și în Tasmania, ornitorincul, reprezintă un amestec ciudat de pasăre, reptilă și mamifer, pîrînd să fie născocit de închipuirea unui săuritor năstrucnic de lighioane.

Prin înfățișarea sa ornitorincul pare o adevărată giumă a naturii. Numele îi vine de la două cuvinte grecești care înseamnă cioc de pasăre. Aspectul său amintește de castor sau de vidră, în timp ce ciocul i se aseamănă cu cel de rață, de unde și denumirea de vidră-rață. El se folosește de cioc pentru a prinde insectele și moluștele acvatice cu care se hrănește. Ochii ornitorincului sînt mici, labele sale anterioare sînt subțiri și înarmate cu gheare lungi, în timp ce cele posterioare aduc cu laba unei păsări palmipede, special înzestrată pentru a bate apa.

Blana ornitorincului, asemănătoare cu cea a focolor, este închisă pe spinare și strălucitoare pe pînțe. Coada, largă și plată, joacă un rol activ cînd animalul înotă: servește în același timp de vislă și de cîrmă.

M. ORESIA — Sibiu: Cuvintele uragan, ciclon și tifun exprimă în esență același lucru: furtună violentă cu acțiune distrugătoare. Uragan ar fi cuvîntul generic, ciclon se numește de obicei furtuna care ia naștere în marea Antilelor și traversează, în vîrtejuri, tot Atlanticul, iar tifun este numele pe care i-au dat chinezii aceleiași forme de manifestare a naturii în oceanele Pacific și Indian.

Singura deosebire, dacă vreți, între ciclon și tifun este că acesta din urmă are o rază de acțiune mai mică.

În legătură cu fotbalul nu se poate preciza care e echipa cea mai bună din lume. În fiecare an sau în fiecare sezon poate fi alta cea mai bună.

Cu ultima problemă adresată-vă Oficiului Național de Turism „Carpați”, București, Calea Victoriei, nr. 100.

MIHAI BOCA — Suceava: Cea mai veche gramatică a limbii romine a fost tipărită la Viena în anul 1780, de Samuil Micu și Gheorghe Șineai. Înaintea acesteia s-a mai semnalat una, care a existat însă numai în manuscris; ea a fost întocmită în anul 1757 de Dimitrie Brașoveanu. „Gramatica rominească” de Radu Tempea, apărută la Sibiu în anul 1797, este cunoscută, firește, ea fiind caracterizată prin efortul autorului de a combate unele cuvinte străine introduse în graiul ardelean și prin încercarea de a împune unele invenții proprii ca: „glasnice” în loc de vocale, „multuratec” în loc de plural, „aplecare” în loc de declinare, „căderi” în loc de cazuri etc.

MIRELA TUTUIANU — Rîșnov: Prin avioane supersonice se înțeleg acele aparate de zbor care depășesc viteza sunetului — adică viteza de 331,30 de metri pe secundă sau 1.192 km pe oră. Astăzi există multe tipuri de avioane înzestrate cu motoare cu reacție, care depășesc larg această viteză.

ION OLTEANU — București: Numărătoarea anilor înaintea

erei noastre nu era aceeași pentru toate popoarele. Romanii, spre exemplu, numărau anii de la fondarea Romei (conform legendei lui Romulus și Remus); evreii, de la facerea lumii (în versiunea biblică); egiptenii, după istoria lor și așa mai departe. Evul mediu a generalizat numărătoarea actuală, pornind tot de la o legendă: aceea a presupusei nașteri a lui Cristos. Oamenii de știință folosesc și ei această numărătoare. Cînd e vorba de precizarea unei date dinaintea anului 1 al erei noastre, se la acest an drept punct fix de reper și se calculează mergînd crescînd înapoi în timp; în acest fel se poate mai ușor fixa în timp data oricărui eveniment fără a complica calculul, luînd ca bază calendarul fiecărui popor antic în parte.

VIRGIL FRINGULESCU — Slobozia: Cînd se spune că există o presiune atmosferică de 760 de milimetri, aceasta se poate traduce cu 1 kilogram și 0,33 de grame pe centimetru pătrat. Maximum de presiune înregistrat pe scoarța terestră a fost de 807 milimetri, în anul 1893, la Irkutsk. Presiunea scade în raport invers cu înălțimea. La 2.000 de metri, spre exemplu, ea atinge valoarea de 591,7 milimetri, iar dincolo de 60.000 de metri nu mai există de loc.

M. IONESCU — Broșteni, V. Dornei: Sirene (sau „faraone”, cum le spuneți dv.) n-au existat decît în mitologie și în basme, ele nefiînd decît plasmului ale imaginației.

În legătură cu căderea părului, fiind vorba de un specific al atmosferei în care munciiți, vă sfătuim să consultați medicul policlinicii de care aparțineți. Acesta poate să vă prescrie un remediu în funcție de acest specific, pe care trebuie să-l cunoașca.

COSTEL IONAȘCU — Sibiu: Prietenul dv. sau s-a înșelat la numărătoare, sau nu are vederea prea bună. Pentru un ochi normal, pe o noapte perfect senină sînt vizibile, fără ajutorul nici unui instrument optic, toate stelele pînă la a 6-a mărime inclusiv — adică într-o singură emiseră ochiului omului poate vedea aproximativ 3.000 de stele. În ce privește cealaltă problemă, trebuie să știți că, normal, clipirea ochiului durează în medie 0,3 secunde și se repetă — tot în medie — cam la 3 secunde. Prin urmare, se poate afirma că în 15 ore un om, deși nu închide în mod vizibil ochii, stă totuși cu ei închiși timp de o oră și jumătate.

DE CE PRODUCE BALENA „FÎNTÎNI ARTEZIENE”?

În ciuda dimensiunilor sale impresionante, balena este o excelentă înotătoare. Ea se afundă cu ușurință la adîncimi ce depășesc 1.000 de metri, puțînd rămîne mult timp sub apă. Dar chiar și în acest timp balena are — ca și toate celelalte mamifere — o respirație pulmonară. Aerul, încălzit în pămîntii ei uriași, este aruncat cu putere în sus pe nări, antrenînd o coloană de apă. Această coloană este cea care constituie așa-numitele „fîntîni arteziene”. Cînd balena se găsește la suprafață, aerul — încălzit în pămîntii — se prefăce, în contact cu atmosfera înconjurătoare, mai rece, în aburi, creînd doar impresia de fîntînă arteziană.

COMPLEX DE EXERCIȚII FIZICE
PENTRU FEMEILE GRAVIDE ÎN
LUNILE 4, 5 și 6 (I)
de
prof. Ana Maria ENĂCHESCU

În această perioadă organismul femeii este deja adaptat situației create de sarcină. Starea generală a gravidei este mai bună, iar legătura dintre sarcină (făt) și peretele uterin a devenit destul de durabilă. Din punct de vedere organic și psihic, femeia este mai echilibrată. Ea poate face eforturi fizice mai mari decît în perioada precedentă, evitînd însă oboseala.

În complexul de exerciții fizice speciale pentru gravide în lunile 4, 5 și 6 vom arăta, pe grupe de mișcări, exerciții permise a fi executate în această perioadă.

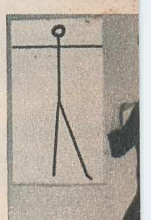
În raport cu particularitățile fiecărei gravide și a fiecărei sarcini în parte, veți alege pe rînd, din fiecare grupă de mișcări, cîte un exercițiu sau două pentru fiecare ședință de gimnastică.

Mișcările se vor executa rar, acompaniate de respirație amplă!

Notă. Va reamintim că pentru a da bune rezultate, gimnastica va fi executată de dv. numai cu recomandăția medicului, în urma examenului medical.

MIȘCĂRI PENTRU
BRAȚE ȘI PICIOARE

1. Stînd în poziție de drept: legănarea brațelor înainte o dată cu ridicarea pe virful (1). Îndoirea genunchilor, minile se sprijină pe genunchi (2). Ridicarea din nou pe virful, cu brațele întinse înainte (3). Revenire în poziție de plecare (drept) (4). Executați exercițiul de 4 ori.
2. Stînd în poziție de drept: Îndoirea brațelor la umăr, cu virful piciorului sting întins înainte (1). Întinderea brațelor lateral, cu virful piciorului sting întins lateral (2). Îndoirea brațelor la umăr, cu apropierea piciorului sting de cel drept (3). Revenire în poziția de drept (4). Repetați exercițiul de 3-4 ori cu fiecare picior.
3. Stînd cu picioarele ușor depărtate: ducerea brațelor înainte (inspirație) (1). Ducerea brațelor înapoi, o dată cu înclinarea trunchiului înainte (expirație) (2). Repetați exercițiul de 3-4 ori, respîrînd adnc.
4. Stînd cu picioarele depărtate, mințile pe sold: fîndare pe piciorul sting (1), revenire la poziția de plecare (2). Aceeași mișcare spre dreapta (3), revenire (4). Repetați mișcarea de 3-4 ori pe fiecare parte.
5. Stînd în genuchi, mințile pe sold: ducerea unui picior lateral întins, virful sprijinit pe podea și aplecarea trunchiului spre picior (1). Revenire în poziția inițială (2). Aceeași mișcare cu celălalt picior (3-4). Executați exercițiul de 4 ori cu fiecare picior.

VARA VIENEZA

Zilele de vară au, la Viena, un gust ciudat. Anotimpul îți transmite un fior neobișnuit când îți sorbi aromele în tovărășia istoriei, a istoriei ce a descins din tomuri voluminoase și s-a materializat într-o mulțime de semne ale unor secole trecute. La Viena m-a stăpînit nu o dată senzația unui emoționant dialog cu istoria. Dar nu numai cu istoria ce s-a consumat între zidurile încremenite ale palatelor în care viața s-a stins o dată cu ultimul bal imperial și peste care s-a așternut liniștea de muzeu. Zbuciumul istoriei îl percep la Viena prin mijlocirea unor monumente ce și-au cîștigat celebritatea. Din Ringul efervescent, din bulevardele largi și agitate, pătrunzi pe neașteptate în stradele înguste cu clădiri de o masivitate stranie, cu ziduri înnegrite, între care viața și-a oprit parcă respirația. O clipă crezi că te afli între decoruri, pe o scenă de teatru... Dar numai o clipă, pentru că după cîteva sute de metri te regăsești în atmosfera orașului modern.

Istoria te solicită mereu la Viena. Nu numai prin monumente. Omul simplu de pe stradă, austriacul domol ce populează străzile marelui oraș, a acumulat o doză de insensibilitate față de palatele măreției imperiale. Vienezul obișnuit e preocupat de istoria unor ani mai apropiați. El nu a uitat că Austria a fost prima victimă a lui Hitler. Vienezii își amintesc de „Anschluss” și cînd întîlnesc în vitrinele librăriilor amintirile generalilor hitleriști, și cînd privesc jucăriile venite din Germania occidentală, care reconstituie tancurile „Panther”. Își amintesc de Hitler și de hitleriști ori de cîte ori simt — și simt tot mai mult — apropierea tentaculelor Bonnului. În momentul de față Germania occidentală desface în Austria mai multe mărfuri decît însăși Austria. Erich

Fein, unul dintre conducătorii organizației austriece a luptătorilor împotriva fascismului, îmi spunea că oamenii simpli din Austria doresc pacea și vor ca Austria să pășească neabătut pe calea unei dezvoltări pașnice. Dar, din păcate, nu lipsesc la Viena cei ce vor să repete Anschlussul. Nu lipsesc nici chiar apologeții habsburgilor. Am văzut niște afișe micuțe pe care scria: *ieri* — (în loc de text, coroana habsburgilor), *azi* — Otto de Habsburg (fotografia, plus o inscripție din care reiese că Herr Otto și-a cîștigat mari merite în fața națiunii austriece prin... scrierea a trei cărți), *mine* — (un semn de întrebare ce vrea să sugereze nevoia unei porți deschise pentru revenirea habsburgilor). Și, ca să nu existe dubii, autorii afișului invitau populația la o adunare monarhistă.

„Domnii aceștia n-au învățat nimic...” Cuvintele le rostise, în spatele meu, o femeie în vîrstă, mărunțică, îmbrăcată în haine modeste, cu o pîine în mîna. Nu știu cine era această femeie, dar reacția ei spontană m-a impresionat. Mă aflam la Viena și în miezul lui mai, cînd la Paris trebuia să se desfășoare conferința la cel mai înalt nivel. În ajunul deschiderii conferinței, ziarele bulevardiere austriece se preocupau de moartea aventurierului Ali Khan și de amorurile șahului Persiei. În ziua în care urma să se deschidă conferința, prima pagină a ziarului „Wiener Montag” era ocupată de titlurile uriașe ale unei povești de dragoste,

La poarta fostului lagăr de la Mauthausen, pe unde treceau în ultimul lor drum convoaiele de deținuți, străjuiește azi o inscripție: „Victimele avertizează: dezarmare și asigurarea păcii!”

terminate la spital cu o sinucidere. Cînd însă Pentagonul și Departamentul de Stat al S.U.A. au torpilat întîlnirea de la Paris, aceste ziare vieneze și-au adus aminte de evenimentul ce trebuia să se consume pe malurile Senei și au dezlănțuit o violentă campanie în cel mai autentic spirit al „războiului rece”.

— Omul simplu știe să discearnă adevărul, în ciuda dificultăților de care se izbește — îmi spunea Erich Fein. De lucrul acesta nu trebuie să ai nici un fel de îndoială. Hrușciiov este deosebit de popular în Austria și te asigur că, atunci cînd va veni la Viena, se va bucura de o caldă primire. Austriecii au multă încredere în Hrușciiov și în politica de coexistență pașnică promovată de guvernul și poporul sovietic. E o încredere născută din învățămintele istoriei.

Într-un orașel situat la aproape 100 de kilometri de Viena am cunoscut o femeie în vîrstă — Tereze Rohrhofe. Femeia aceasta n-are pretenția că este inițiată în subtilitățile diplomatice. Dar într-o discuție ale cărei elemente inițiale le-au furnizat grijile cotidiene, mi-a spus:

— Am văzut trecînd convoaiele de oameni pe care hitleriștii îi conduceau la moarte. Am văzut la marginea orașelului nostru fumegînd crematoriul ce transforma în cenușă oameni dornici de viață. Ochii mei nu mai vor să vadă grozăviile războiului. Dorim pacea.

Femeia cu părul alb, din Melk, a tălmăcit gîndurile oamenilor simpli din Austria. Gînduri pe care le-au exprimat viguros cei 10.000 de austrieci veniți la Mauthausen ca să cinstească memoria celor asasinați de hitleriști; gînduri pe care le-au exprimat vienezii ce s-au adunat într-un miting de protest împotriva recrudescenței fascismului, miting ținut în Morzinplatz, acolo unde fusese sediul din Viena al Gestapoului. Sînt gînduri de pace. După cum tot de pace sînt și gîndurile pe care le exprimă zecile de scrisori ce sosesc în fiecare zi la Ambasada Sovietică, spre a-l invita pe N.S. Hrușciiov să viziteze uzine, instituții și locuințe particulare din Austria.

Milioane de Tereze Rohrhofe sînt în Austria...

Eugenlu OBREA

Fotografiile autorului

În orașelul Mauthausen au venit oameni din toată Austria spre a cinsti memoria victimelor fascismului.

RESTAURATOR AL PROPRIEI SALE LUCRĂRI. La 7 Noiembrie 1918, în cinstea primei aniversări a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie, a fost dezvelită, în prezența lui Lenin, o placă comemorativă dedicată memoriilor eroilor revoluției, o lucrare a marelui sculptor sovietic Serghei Konenkov. Astăzi, după 42 de ani, venerabilul artist sovietic lucrează la restaurarea acestui basoreliev.

În câteva cuvinte

DE CE?

de Ion MIHĂILEANU

Pe ecranele Bucureștiului rulează acum filmul lui Cluzet „Balada soldatului”. În paranteză fie spus, cred că n-ar trebui să rămână spectator în țară care să nu fi văzut acest emoționant film sovietic premiat la Cannes, film simplu și firesc, intens și profund ca viața altor milioane de oameni ce trăiesc sub cerul socialismului. Trimisul revistei franceze, cam reacționare, „Le Figaro Littéraire” scria următoarele în perioada festivalului de la Cannes: „Într-un film sovietic care aparține marelui umanism rus, doi adolescenți pierduți în mijlocul dezastrelor războiului, un tânăr soldat și o tinărată, domină răul și moartea, trăind, de-a lungul imensei Rusii într-un tren care n-ajunge niciodată, cel mai adorabil poem de dragoste... Dar de ce — se întreba același redactor al revistei pariziene — de ce nu se produc filme de acest gen și la noi? N-avem și noi tineri care cred în dragoste, în frumusețe, în dușoșie, în măreția vieții?”

Mi-am amintit de această întrebare a ziaristului francez aflând zilele trecute de preocupările unui profesor londonez, Alister Hardy, cunoscut ca o personalitate remarcabilă în lumea științelor naturale. Domnul profesor din Anglia e îngrijorat. E îngrijorat de perspectiva unei eventuale catastrofe atomice. Până aici, foarte bine. Dar îngrijorarea sa nu îmbrățișează cele câteva sute de milioane de oameni care ar putea pieri într-un război nuclear. Preocupările sale nu se opresc la un asemenea amănunt. Dumealui e filozof al culturii și naturalist, interesat numai de perpetuarea civilizației și a speciei. În consecință, preconizează ca bunurile culturale ale omenirii să fie îngropate în adăposturi subpământene, în niște lăzi de ciment, iar U.N.E.S.C.O. să întocmească de pe acum lista cărților, operelor muzicale, tablourilor ce ar trebui să supraviețuiască haosului atomic.

Hardy propune în același timp să se instaleze și câteva depozite subterane cu alimente, oxigen și apă de băut pentru supraviețuitorii morții atomice. Grijiulii naturalist britanic e prevăzător până la capăt: el sugerează ca de pe acum să fie recrutați „ultimii oameni”, care să populeze văgăunile și să nu fie luați prin surprindere de războiul nuclear.

Alfosa din „Balada soldatului” avea numai câteva zile de permisie pentru ca să-și vadă mama, dar pe drumul spre casă s-a încurcat între oameni, pentru că nu putea altfel decât să cheltuiască o vorbă bună, un gest care să aline suferințele aduse de războiul cumplit. Hardy are la dispoziția sa ani, o viață întreagă, dar nu irosește nici un rînd pentru a-i chema pe oameni să lupte împotriva morții atomice, așa cum face realizatorul filmului american „Dincolo de țărni”; „Fraților, mai e încă timp!”

Cei care în S.U.A. pregătesc cu cinism moartea a milioane de oameni se vor viitorii supraviețuitori ai unui cataclism atomic. Rockefeller și-a construit pentru el și pentru familia sa un adăpost atomic. Dar, la fel cum Hitler n-a putut scăpa cu viață în văgăunile Reichstagului, nici descreierății nucleare nu vor scăpa nicăieri de furia popoarelor, dacă vor îndrăzni să apese pe butonul fatal.

Alister Hardy o fi probabil un conștiințos profesor de științe naturale, dar psihologia sa, crezul său nu sînt ale profesorilor și alții intelectuali din lumea capitalistă, ci ale căpitanilor de trustrari atomice care conduc încă destinele unor importante state occidentale.

De ce nu se face și în Occident asemenea filme ca „Balada soldatului”? se întreba Jacques Olivier de la „Le Figaro Littéraire”.

Noi știm de ce: pentru că acolo stăpînește „diavolul galben” — blestematul sac cu bani al capitalismului — cum l-a numit Gorki.

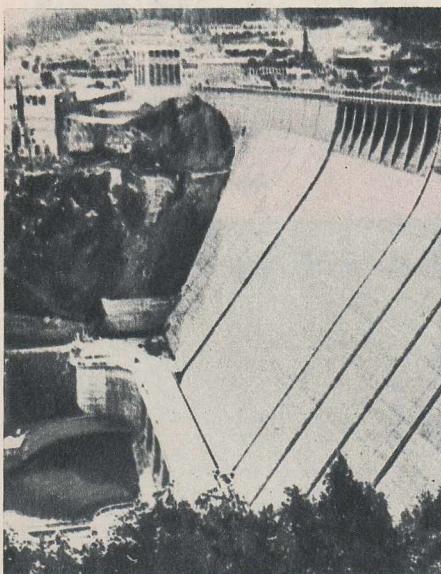
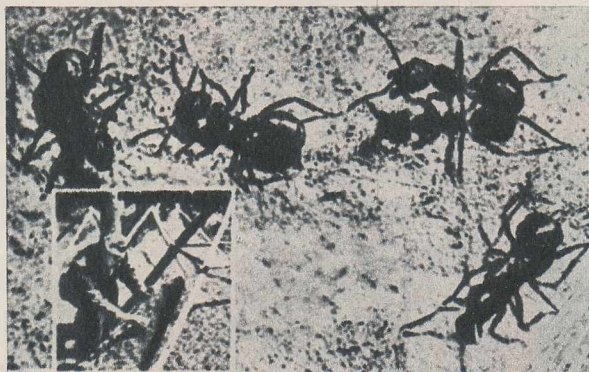
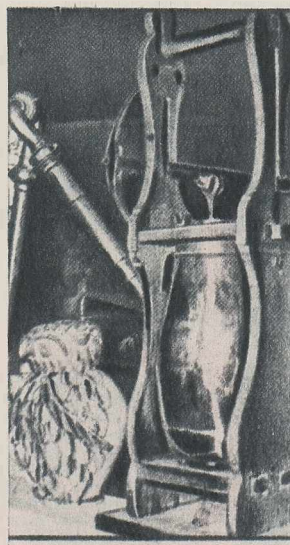

A SERVIT CA MODELULUI RÖDIN. Octogenarul parizian Antonio Nardonne a servit, acum 63 de ani, ca model celebrului sculptor francez Rodin, pentru lucrarea sa „Sărutul”, reproducută în fotografie. În ciuda vârstei sale înaintate, Nardonne mai este și azi folosit ca model. Firește, pentru lucrări avînd cu totul alte tematici...

LA TÎRGUL DE ANTI-CHITĂȚI DE LA PARIS a fost descoperit un instrument ciudat. E vorba de o pompă de aer datînd din 1776 și care aparține consulului suedez de la Rouen. Cu ajutorul acestei pompe se introducea aer în... stomacul cailor, pentru a-i face să treacă mai ușor riurile.

PROTEJAREA FURNICILOR... La poalele muntilor Harz, în satul Meisdorf, furnicile roșii se bucură de o deosebită prețuire din partea localnicilor pentru foloasele pe care le aduc prin distrugerea unor dăunători ai pădurilor. Mușuroaiele de furnici roșii sînt protejate împotriva dușmanilor lor (mistreți, burșuci) cu ajutorul unor plase (stînga jos).

DUPĂ 7 ANI de la începerea lucrărilor de construcție a intrat în funcțiune barajul de la Rappbode (R.D. Germană). Acest nou baraj, care are o înălțime de 106 m, este cel mai mare din întreaga Germanie.

CAP DE EXPRESIE!! Una din morsele grădini zoologice din Copenhaga n-a făcut greutăți fotoreporterului și față că vă putem oferi un prim-plan deosebit de expresiv...

RAPITA-GIGANT. Cultivatorul chinez Clun Cin-cen din satul Ciefan, provincia Steiuan, a reușit să obțină un exemplar uriaș de rapită, numărînd 610 rămurele și avînd un diametru de 8,70 metri.

REDAȚIA: BUCUREȘTI
PIAȚA ȘCINTEII

Căsuța Postală: 3507
of. 33, Tel. 17.60.10,
int. 1744

ABONAMENTE:

la toate oficiile poștale din țară și la
factorii poștale și difuzorii voluntari din
intreprinderi și instituții.

PREȚUL
ABONAMENTELOR:

3 luni: 26 lei
6 luni: 52 lei
un an: 104 lei

de Al. MIRODAN

La handbal (ca și la rugbi sau ca și în atletism, unde, după recentul record mondial al Iolandei Balaș, s-a înregistrat încă o victorie: excelentul demifondist Zoltan Vamoș a izbutit în Cehoslovacia cel mai bun timp al anului pe 1.500 m) se nuncește serios. Victoria rugbiștilor asupra Franței („Miroir Sprint“ exclamă într-un număr recent: „Senzatie la București!“), ca și performanțele Iolande Balaș și a lui Zoltan Vamoș și, mai ales (ca să ajungem la subiectul însemnării de săptămîna aceasta), succesul realmente strălucit al handbalistelor noastre la campionatele mondiale din Olanda au venit, ca niște omagii oferite de sportul nostru partidului întrunit în Congres. Și cred că nu este lipsit de interes să observăm că la rădăcina victoriilor se află un spirit comun, stringindu-l în aceeași familie de atitudine pe rugbiști, pe Iolanda Balaș, pe Vamoș și pe handbaliste. Și că acest spirit poartă pecetea moralei noi, comuniste, în care partidul îl educă pe sportivi. Căutați trăsăturile echipelor și ale sportivilor învingători: veți afla mentalitatea nouă a omului din socialism.

Munca: Vamoș, de pildă (nu mai e cazul să vorbim din nou de Ioli, nici să ne oprim asupra binecunoscutelor și foarte cu metodă antrenamente ale loturilor de rugbi sau handbal; ele pot fi, pentru toată lumea sportului, exemplare), se bizuie în alergare numai și nu e — în mod sigur — posesorul unui fuleu mare) l-au obligat la un mod sever de alergare, adică din cap în cap. Vamoș, după cum s-a putut observa, obișnuiește să ia, foarte adesea, conducerea cursei; saroină îngrată, deoarece atletul care duce trena cheulește mai multă energie decât adversarul său aflat în plasă. Vamoș nu poate face altfel: el este obligat să-și creeze avantaj din timp; el nu poate aștepta, el nu se poate bucura de prilejul de a sta în plasă, din cauză că la sprint fuleul său redus îl handicapează și un adversar, egal lui în valoare dar mai înalt și, deci, cu un pas mai mare, îl poate întrece.

Modestie: De ce au izbutit victorii mondiale două sporturi reputate prin modestie — adică printr-o însușire mult prețuită în educația comunistă? Rugbiștii sînt amatori de cea mai bună calitate și, cu excepția lui Penciu sau Moraru, aproape anonimi; iar handbalistele, după ce au cîștigat prima oară campionatul lumii, s-au întors acasă, au mulțumit cu timiditate aplauzelor și s-au retras, fără îngimfări „fotbalistice“, în viața severă de antrenament a stadionului, pregătindu-se pentru mîine, adică pentru campionatele mondiale din Olanda, care s-au terminat ieri. Ați auzit de vreun caz de indisciplină flagrantă în lumea handbalului? Nu, și nici nu cred că vom auzi. Și iată că, anul acesta, handbalistele, pentru a doua oară campioane mondiale, s-au întors și de astă dată cu simplitate acasă, au mulțumit la aeroport celor ce le-au adus flori, celebritatea nu le-a scos din normal și acum, dacă nu gresesc, după un, două, șapte interviuri, s-au repezit la teren, începînd, discret și cu un zîmbet ușor, antrenamentul pentru campionatele mondiale viitoare.

Așa se cucerește victorii.

Din nou campioane mondiale la handbal.

De la stînga la dreapta: sus: Carolina Cîrligeanu, Antoanela Vasile, Aurora Niculescu, Victorița Dumitrescu, Irina Nagy, Irina Günther, Iosefina Ștefănescu, Anna Starck. Jos: Aurora Popescu, Elena Roșu, Aurelia Szökö, Maria Constantină, Elena Pădureanu, Lucia Dobre, Elena Jianu.

Desen de Petro STOENESCU

Duminică dimineața s-a desfășurat la Ștrandul Tineretului meciul de polo pentru calificare în categoria A, între echipele Rapid (București) și Petrolul (Cimpina), cîștigat de feroviari (fotografia 1). În aceeași dimineață a avut loc prima etapă a concursului de natație dotat cu „Cupa orașelor“. Iată-o (în fotografia 2) pe Monica Munteanu (Progresul), care în cadrul acestui concurs a stabilit un nou record R.P.R. fetițe la proba de 50 m spate (44,6). Cu o săptămîină înainte, ea stabilise încă două noi recorduri republicane fetițe, la probele delin 100 m (1,53,5) și spate 100 m (1,48,5).

Pe Stadionul Tineretului s-au întîlnit duminică după-amiază, în cadrul campionatului republican de rugbi, echipele C.C.A. și Știința Petroșani. Militarii au învins cu 22-0 (6-0) (fotografia 3).

Duminică după-amiază hipodromul de trap Băneasa a găzduit o demonstrație a lotului R.P.R. de obstacole grele variate (fotografia 4). După aceasta, tot aci, s-a alergat Derbyul de trap al R.P.R. pe anul 1980. În fotografia 5: calul Straja, condus de Ștefănescu, cîștigătorul Derbyului.

Fotografii de Romulus SCURTU

FILMELE SĂPTĂMÎNII — FILMELE SĂPTĂMÎNII — FILMELE SĂPTĂMÎNII

„MELODII DE PENEVA“ (foto 1), producție a studioului „Lentfilm“, oferă spectatorilor, în spațiul restrîns al unei ore, o desfășurare de muzică, tinerețe, voie bună și lirism — într-un cuvînt acele argumente care fac atractivă și amuzantă o peliculă de acest gen. Eroii filmului? Leniștratul și locuitorii săi. Subiectul? Povestea unui oraș de vis, din zori și pînă în miez de noapte, poveste trăită alevea de un contemporan al nostru, în cântare de... subiect pentru o revistă cinematografică. Totul spus cu multă poezie și umor, într-o atmosferă de înălțitor romanțism (ceea ce nu împiedică ancorarea în strictă realitate), cu gingașie pentru mărturisirea îndrăgostitilor. Și dacă adăugăm că imaginile filmului sînt întovărășite și comentate de muzica lui Soloviov Sedoi, am schițat esențialul despre „Melodii de pe Neva“.

„COMANDANTUL DETAȘAMENTULUI“ (foto 2), o producție a cinematografului bulgar, aduce pe ecran momente din lupta patrioților bulgari împotriva ocu-

panților fasciști. Danin și Bogdan sînt personajele principale din „Comandantul detașamentului“. Primul — viteaz, inteligent, cu multă inițiativă dar impulsiv pînă la acte de indisciplină; al doilea — calm, înțelept, curajos, dar mai greu, mai nehotărît în conducerea detașamentului. Se vor ciocni unul de altul, vor intra în conflict. Dar experiența vieții și, mai cu seamă, țelurile comune vor atrăge prin a-i apropia, a-i face să acționeze ca un singur tot pe acești oameni valoroși.

„PUDRIERA VORBITOARE“ (foto 3), un film de aventuri dintre cele mai palpitante, purtînd efigia studenților din Republica Cehoslovacă, va găsi admiratori atât printre „mici“ cit și printre „mari“ spectatori. Aceasta pentru că vîrșnicii se vor pasiona sincer de secretele și peregrinările pudrierii cu pricina, iar copiii vor participa cu trup, suflet și... invidie la pătaniile lui Petr, Robinson și Jirka, băieți de 11-14 ani, care au prilejul să trăiască întîmplări atît de

neobișnuite ca: lupte cu bandiți autentici, urmăritri, primejii mari etc... În concluzie? O... pudrieră ce merită să se vorbească despre ea.

„ÎNȚILNIRE CU DIAVOLUL“ (foto 4), un documentar de lung metraj, produs al cinematografului francez, este o vastă colecție de imagini prezentîndu-ne că într-un atlas geografic vulcanii în activitate din cele cinci continente. Filmul, deși dispune de un material bogat, cules cu mari sacrificii, nu e totuși nici de ajuns de atractiv, nici de ajuns de instructiv. Și aceasta din cauza monotoniei: asistăm la erupții și din nou la erupții. Iar ceea ce îi dispune și mai mult pe spectator, este nejusta concluzie a neputinței omului în fața naturii necruțătoare. Or, în secolul unor uriașe cuceriri în domeniul științei — pe care-l trăim — nu putem consimți să ne împăcăm cu capitularea în fața forțelor oarbe ale naturii, așa cum s-ar putea desprinde din filmul cineaștilor francezi.

